

NGAY NAY

NĂM THỨ NĂM—THỦ BÀY 13 JUILLET 1940—SỐ 216. GIÁ 0p12

TÒA SOẠN VÀ TRỊ SỰ : 80, ĐƯỜNG QUAN THÀNH—TÉL. 874



Chim — Tồi xuống nước để tránh tàu bay trên trời.
Cá — Tồi lên trên trời để tránh tàu ngầm dưới nước.

Nhà thuốc LÊ HUY-PHACH

Có sách Bảo vệ gia đình biểu các ngài. Ở xa xin gửi 0p04 timbre tiền cước phi.

VẠN NĂNG LINH BỒ rất hay,

Giúp người khỏe mạnh đó đầy vang dồn.

Uống vào ăn ngủ đều ngon,

Tinh thần minh mẫn để con khác người.

Vạn Năng Li h Bồ 1p00

Các cụ thở hòn liên, gân cột lồng lěo,
tán ít ngủ, dùng V. N. L. B. súc
hỏe lại ngay. Các Ngài làm việc mệt
c. quản tri, mệt mỏi thè chát, dùng V.
N. L. B. lập tức thấy đỡ chịu.

Các bà huyết hư, gãy yên, da dẻ bạc
nhược, phiền muộn trong lòng, bệnh vặt
sở cầu.

luôn luôn, dùng V. N. L. B. lập tức
khoan lồng. Bách bệnh đều tiêu.

Các Cố các Cậu nam nữ học sinh,
tinh thần quắn bách, hay quên, hay sợ,
sức khỏe không đều, dùng V. N. như ý

LY DỊ YÊN HÀ phải uống ngay

Nam nhân Nam trí ở đời này

Quảng dèn đạp tầu mau di chừ

Điều dắt nhau lên khỏi vũng lầy

Ly-dị Yên-hà thủy 1p00

Bạn trẻ đã chót da mang vào làng
cùng lợ. Không vất vả gì, tinh thần minh
mẫn, mà riu rất nhau lên khỏi vũng lầy.
Rồi chỉ bảo cho dân em làng thuốc sái
là: Tiểu tụy.

LƯƠNG-NGHI BỒ-THẬN thuốc thận,

Mộng, Di Tnh lãnh các phản nguy nan.

Thủ-dâm bệnh thận chan chan,

Lưỡng-Nghi uống đến khỏi toàn vẹn ngay.

Lưỡng Nghi Bồ Thận 1p00

Li, mộng, lãnh tinh hại cho sức
hoe, sinh ra đủ các thứ bệnh: mù mắt
tai, khí, khi xuất thì mồi gối, quẩn
ung, thực là vất và đủ đường. ấy chỉ
đối thận yếu mà sinh ra, phải lập tức
dùng L. N. B. T. là khỏi bệnh, mà như

ý. Thủ dâm thực là tu hai cho tinh
thần và sức khỏe, đã làm một cách khổ
đốn cho thận già mà hại cho đường tử
tử. |Nhưng ai đã mắc cái hại thủ dâm
ấy, lập tức dùng L. N. B. T. mà chữa,
cho cuộc đời được tươi trẻ, vượng lâu
được rực rỡ.

Có đại lý khắp các tỉnh và cần nhiều đại lý ở các phủ,
huyện, đồn, có hỏa hòng, lương tháng, điều kiện dễ dàng

PHONG TÌNH mà vướng phải gai,

Thuốc Lê-Huy-Phach thực tài thực hay.

Uống vào bệnh khỏi mau thay,

Ngày ngày nức tiếng đó đầy vang dồn.

Giang-mai, cù định thần ph'o, phát số 10 (0p50). Nếu vừa đái buốt, vừa có
máu, lại ra mủ, dùng «Thanh Niên Cru
Khô Hoàn» số 70 (1p20) — Lậu chửa
tuyệt nọc, tiêu tiện dục, có vần... dùng
«Tuyệt Trùng» số 12 (0p60) và «Bảo
Mèah» thang (0p15) kèm với nhau, được
— Lậu ra mủ, dùng thuốc «Lậu Mủ»
khỏi dễ dàng.

Nhà thuốc LÊ-HUY-PHACH

N° 19, Boulevard Gia-Long (Hàng Giò) — HANOI

Ngày Nay

TÒA SOẠN và TRỊ SỰ
80 Grand Bouddha

— HANOI —

— Téléphone 874 —

Giá báo mỗi số 0p12

Một năm : 4p60

6 tháng : 2p40

Ngoại quốc và các công sở 10p 1 năm

Mandat và thư xin gửi cho:

M. le Directeur de la Revue

Ngày Nay — Hanoi

ECLAT D'ARGENT

Blanchit les dents



En vente partout et à la PHARMACIE DU BON SECOURS
Hanoi — 52, Boulevard Đồng Khênh Tel. 454

chì giùm ai mắc BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khứa khắc,
ho có đàm trắng, xanh vàng, mồi thời,
bệnh nhon có khi bị thành nồng lanh,
mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không
dứt, nên uống thuốc già truyền của cụ
Trịnh Hải Long (nội tò ông đốc học
Hào). Thuốc đã cura đồng muôn ngàn
người. Có 2 thứ: thứ 5p. và thứ 3p50.
Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRINH VAN HAO

Directeur École

Villa N° 110 Rue Vassouigne

TÂN-DỊNH, Saigon

Thuốc Quân và xi-gà

MELIA

hút êm dạng
và thơm ngon

Đại lý độc quyền L. RONDON et Cie Ltd

21 Boulevard Henri Rivière — Hanoi

QUẢNG CÁO **C P A**
các ngài trao cho

*comptoir de publicité
artistique*

5-7 Julien Blanc
HANOI — TÉL. 1254

Directeur Nguyễn Trọng Trạc

trong nom và xếp đặt
bao giờ cũng có
hiệu quả

áo tắm bể

Khắp các bãi biển, ai cũng công nhận áo tắm Phúc Lai là đẹp, bền, mặc sát săn như in vào người. Nếu, các Bà các Cô chưa dùng qua, xin mời lại 87, phố Hué, Hanoi xem kiều áo để so sánh với các hàng khác.

PHÚC-LAI
87 PHỐ HUẾ — HANOI

BỆNH

DI-TINH

trị khỏi được không?

Người ta nói nhiều về bệnh Di-Tinh lâm, khỏi phải nhắc nữa, các bạn cũng biết hình trạng và những tai hại của bệnh ấy lâm căn cỗi không biết bao nhiêu đời của thanh niên.

Tuy nguy hiểm, nhưng không phải là không thể trị.

Nắng tập thể dục, sống ngoài ánh sáng, tránh những điều quá kích thích đèn dây tinh, ăn uống điều độ, là phương pháp trị bệnh Di-Tinh tốt nhất.

Ngoài ra các bạn cũng nên biết rằng có tập thể dục mà còn uống thuốc Cố-tinh Ích-tho hoàn mỗi ngày, thì cái kết quả còn mâu le hơn nữa.

Dùng thuốc Cố-tinh Ích-tho hoàn, các bạn được chắc chắn trị bệnh Mông-tinh được mau, và nếu bệnh nặng đến Di-tinh hay Hystertin, dùng nhiều lầm trong 5 hộp là thật mạnh. Cái hay của Cố-tinh Ích-tho là ở chỗ bệnh không bao giờ trở lại. Một hộp 1p50.

Có bán khắp nơi và tại nhà thuốc:

Võ định Dân

Chợ-lớn, Saigon,
Pnom-Pênh

VAN HOA

8, Cantonais, Hanoi

DOCTEUR

CAO XUÂN CẨM

de la Faculté de Paris. Ancien Médecin Chargé de l'Institut antivénérén de Hué Chữa đủ mọi bệnh. Chuyên-trị Nội-thương và bệnh Hea-liệu

Khám bệnh tại
153 Henri d'Orléans — Hanoi
P. ô (tra Đô-g, cạnh hội
Hyp - Thiện) có phòng
duoing bến h

Sách:
NÓI CHUYỆN NUÔI CON
bán tại hiệu Thụy-Ký 98 Hàng
Gai (Rue du Chamvre), Hanoi
Giá Op.35 một quyển

MỌI NHÀ NÊN CÓ MỘT CUỐN

Vua Quang Trung

để sống lại những trận chiến tranh kinh thiên động địa
của bậc Dân Tộc Anh Hùng nước Việt Nam ta. (Lịch sử
tiểu thuyết) của Phan-trần-Trúc soạn, nhà in Lê Cường
Hanoi xuất bản, in gân xong, giá Op.50

LỐ' BU'Ó'C SANG NGANG

một tập thơ xưa nay chưa từng có, của thi sĩ Nguyễn-Bính. Nhà in Lê Cường, in bằng giấy Ofset gân xong, giá Op.50

LAN HỮU

Một cuốn tiểu thuyết tình đã được khắp các bạn thanh niên tân tiến hoan nghênh, lại được cả các gia đình hay còn theo khuôn phép cũ, cũng thi nhau mua cho con cháu đọc.

Tiểu thuyết của NHƯỢNG-TỔNG: Một nhà văn, một nhà chính trị đã được quốc dân yêu mến từ lâu và nhớ mong mãi cho tới nay.

Lan-Hữu đã được báo Tin Mới, Việt Báo, Hanoi Tân Văn phê bình, đặt lên trên những tiểu thuyết có giá trị hiện nay.

Có bán khắp các nơi, giá Op.50. Mandat mua sách gửi cho Lê Cường 96 route de Hué, Hanoi.

3 THÚ' SÁCH MÓ'I

1.) Sách thuốc chữa Đậu, Sỏi (NG. AN NHÂN)
Day đủ các cách chữa Đậu, Sỏi, có nhiều hình cùng nhiều bài thuốc kinh nghiệm. Giá 1p50 (có cả chữ Hán vị thuốc).

2.) Học Đậu Võ Tàu (SƠN NHÂN soạn)
Day hai bài võ «Sir Tứ Côn Cầu» (bài thuận và bài nghịch) và nhiều thế đòn đấu Võ rất tài tình hiểm độc! Có ngàn trăm hình rõ. Giá 0p60

3.) Lối Võ Thường Dùng (SƠN NHÂN soạn)
Có nhiều miếng võ «thường dùng» mà hiểm độc như bόp cό, gō, bόp lại và làm ngã! Bắt dao v.v... Giá 0p30.

Ở xa gởi mua, thêm tiền cước. Thu, mandat để cho nhà xuất bản:

NHẬT NAM THƯ QUÁN 19, Hàng Điều — Hanoi

— Khi chạy về quê nên làm gì?
— Nên kiểm lợi bằng cách đọc quyển:



GIỒNG CÂY ĂN QUẢ

(Culture fruitière)

Tác giả: NGUYỄN CÔNG HUÂN
Nông chinh tham tá — Giá 1p20, orice 0p30

Bán tại: Librairie CENTRALE

60 Boulevard Borgnis Desbordes — Hanoi
KHOA HỌC TẠP CHÍ
Route de Ngọc Hà Hanoi (Boite postale No 62)

CHUYỆN



THÁNH MẪU trà lời CHÀNG TÚ-MƠ

(về bài « Thánh matsu trộm » đăng trong N. N. số 214)

Ta thánh Mẫu ở chùa Quang liệt,
Nhân thấy chàng Tú miệt thị ta,
Nói nồng liền thoáng ba hoa,

Chè thẩn riêu thánh như là đồ ngông.
Nào là những đồ đồng « quý giá »

Không cánh mà biến cả, kỳ thay !

Nào nhìn « tai Mẫu, ô hay,
Đôi hoa vàng diệp cung bay dǎng trời. »

Ta định chẳng chấp người trần tục,

Nên hơi thẩn nhẫn nhục là xong.

Chỉn e cái bán con công,
Nghe lời Tú mờ rồi không đến chùa.

Cho nên phải phản vua trên báo,

Để người đừng báng nhạo... Cố thiêng.

Ta là một bậc đại tiên,
Thấy người dối rách không tiền nên thương.

Giúp đỡ họ lúc đương cùng kiết,

Ít đồ đồng cho biết lòng nhân.

Và ta chính thực linh thần,
Khác người vì chẳng có căn điểm trang.

Vì thế dội hoa vàng mặt đá,

Ta cho quyền thảo cả mang đi.

Vừa hay lại gặp một khi,
Vàng đương cao giá còn chi lợi bắng.

Vàng bỏ xô dành rằng được tiếng,

Nhung ngán sao được miệng rồng dài,

Nhưng là tấu lại đức ngài,

Giàu ba vạn chẳng đoái hoái dân đen.



Nghĩ như thế ta bèn làm phước
Run rủi cho chính cược vào nhà...

Từ rày đừng có bông dưa,

Khiến đoàn đệ tử a dua khinh thường.

Nhà báo phải liệu nương nhẹ bút

Kéo Bà kiện trước Hoàng thiên
Thi danh giá Mẫu ngươi đến được chăng ?

Cam đoan chép nguyên văn

TIẾU LANG

Can đảm

Ở đây, có những sự can đảm
rất la.

Bác Võ văn Lộc ở Vinh lấy một
người vợ khỏe mạnh hơn bác nhiều.
Lấy vợ như vậy đã là can đảm rồi,



nhưng bác cho còn chưa đủ, bác
còn muốn can đảm hơn nữa. Cho
nên bác mới tìm kiếm một cô dâu
hát lâm nhau tình. Một đêm kia,

lúc rượu đã đem lại cho bác cái
can đảm quyết liệt, bác hung hăng
chạy ra sông nhảy xuống lựu tú.
May mắn ấy có người trông thấy
nhảy xuống với bác lên đưa vào
nhà thương cứu khỏi. Thế là bác
đánh can đảm sống vầy, và chắc
rồi bác lại sẽ can đảm làm lành
với vợ vây.

Cái can đảm của bác Lộc không
phải là độc nhất. Sư Mỹ, một nhà
sư chân tu — mà ông sư nào chẳng
tự nhận là chân tu — bị cha mẹ
bắt ép bỏ áo cà sa, mũ ni và oản
chuối để về cưới vợ; vì cha mẹ
mong có cháu đê nối dõi tông
đường. Nhưng sư Mỹ không muốn
tạo ra một lũ sư Mỹ con đê nối
nghiệp, bèn can đảm mua thuốc
phiện về uống để mong chóng siêu
thăng sang tây phương cực lạc.
Nhưng, số còn nặng nợ, nên có
người biết đem đến nhà thương



LÝ TOÉT — Bác Xã ! Thư tôi gửi cho thằng Toe nhà tôi mà sao
bác lại đe cho ông Toe ?

XÃ XE — ?...

bác trốn vợ ra tinh tú với cô kia
dưới gốc phi lao, chẳng may bị vợ
bắt gặp. Bác liền can đảm chạy

đến lúc về nhà, thấy vợ buồn
bác lại can đảm chối biến, khiến
bà vợ nỗi tam bành, túm lấy bác
đánh một trận đòn nện thân và
cắn bác ở ngực đe ghi kỷ niệm
cuộc chiến tranh. Bác Lộc can đảm
chịu đòn, nhưng một lát sau, nghĩ
lại bác tủi thân, bèn quả quyết
mua rượu về uống để lấy sức, rồi

cứu thoát. Sư Mỹ lại can đảm sống
vậy.

Được tin này, thiện nam tin nữ
đều nắc nở khen sư Mỹ đã có cái
can đảm siêu việt tự tử đe cho
về tròn được quả phúc, và chắc
chắn rằng sư Mỹ đã thành Bồ tát
mất rồi. Nhưng nghĩ cho kỹ, thì
làm như vậy, sư Mỹ đã nêu một
cái gương xấu cho các vị cao tăng
khác: nếu các vị này dám ra bắt
chước sư Mỹ cũ, thì còn đâu là
giống cao tăng nữa ! Song, may
làm sao, còn nhiều hòa thượng
nghĩ rằng cần phải về tròn quả
phúc một cách khác mới can đảm
lên được Nát-bàn: thí dụ như ni
cô Diệu-lý chẳng hạn.

TƯỜNG VÂN

Sắp có bán

LANH

LÙNG

(lái bản)

của NHẤT - LINH

Giá 0p.50

Đi đầu
mà voi?

NGƯỜI Hanoi thế mà lại dễ tin,
dễ sợ mà cũng với vàng hấp
tấp quá. Những phương pháp của
nhà nước chỉ là những phương
pháp đe phòng, — nhà cầm quyền

XA GẦN



— Bà chắc nước bể hôm nay lên chứ?
— Chắc lắm, vì cả hai chúng ta cùng xuống tắm một lúc.

bao giờ cũng phải liều trước — thế mà lòng dân đã nhốn nháo. Người ta nghẹng tai nghe những tin đồn đại dí kỵ ở đâu đâu, không cần cù, ấy thế là hốt hoảng và lo sợ. Thôi thì nhà nào nhà ấy dọn dẹp hết về quê, mang cả những thứ hết sicc cồng kềnh: náo sập gu, tủ trè, án thư, trường kỷ, bình hương, ống phong. Chừng ấy thử áp tải trên đường nhựa, trên xe hỏa, ô tô. Người đi gặp người đến, ai nấy trông khò sờ và lo âu. Đề làm gì? Đề rồi mấy hôm nay lại lục tục khuân ra, cũng khó nhọc và khò sờ như thế.

Mấy hôm phiên chợ Đồng-Xoài đều rất đông: người ta tranh nhau mua đầm trữ. Có người mua hai trăm bắc gạo tám, có người mua ngót một chục bắc tương. Gạo, muối, và vừng một ngày ba bốn giá. Thế rồi mấy hôm sau chợ vắng ngắt, họp chưa đến 9 giờ chiều đã tan. Người nhà quê không dám đem các thực phẩm ra bán nữa.

Tinh thế ấy chỉ làm tăng các giá hàng, và chỉ khéo cho những nhà nghèo, vừa sốt ruột chạy tiền vừa chịu mua giá đắt. Nhất là nhà nào đồng con, thi sự lo lắng lại càng tăng nữa. Sứa dắt lên tới chín hào, một đồng một hộp, gạo nhiều lúc không có mà mua. Nhưng cái bà có hai trăm bắc gạo tám kia, tưởng có thể đủ nuôi sống được mình trong thời loạn lạc ư? Một kết quả chắc chắn hơn hết, — và cũng đáng buồn cười —, là số gạo ấy chẳng bao lâu đã thành ra mốc, chỉ còn có cách là dỗ di.

Rút lại, chỉ có những người nghèo là vẫn vững tâm; họ bình thản và ung dung lắm; họ không sợ thua thiệt hay mất mát cái gì, vì lẽ rất giản dị rằng họ chẳng có gì để mà mất.

T. S.

Bán hàng tăng giá

HÀNG NGÀY, trên các báo, vẫn thấy đăng tin nhiều nhà buôn bán hàng tăng quá cái giá nhà nước đã định, bị phạt tiền. Sự trùng phạt ấy là cần và đích đáng để trừ khử bớt các bọn đầu cơ, lợi dụng thời thế và sự họ có tiền, để bắt chẹt những người mua, phản động là những người nghèo khổ, hoặc những người mà số lương có hạn.

Tuy vậy, chúng ta vẫn thấy nhiều nhà hàng bán quá giá. Nếu người mua chỉ trả bằng giá đã định, thì họ không bán. Ở một vài nơi ít hàng, chẳng lẽ lại vì một vài xu phải tim kiếm mua ở chỗ xa khác, hoặc vì cần dùng phải mua ngay. Đối với những nhà buôn ấy, chỉ có sự bắt phạt luôn luôn là có thể khiến cho họ đổi ý. Chúng tôi mong nhà chức trách sẽ chú ý và làm việc ráo riết hơn nữa, hoặc khiến cho mọi người biết rằng bỗn phận của người mua gấp giá hàng cao là phải trình báo ngay các nhà chức trách để truy tố.

T. S.

ĐÓI NAY

Còn một số rất ít:

Ngày Mới của Thạch Lam giá 0p55
Thừa Tự của Khái Hưng giá 0p60
Mai Hương Lê Phong
của Thể Lực giá 0p55

Con Đường Sáng
của Hoàng Đạo giá 0p50
Trước Vành Móng Ngựa
của Hoàng Đạo giá 0p35
(in lại)

Hanoi...

36 Phố Phường

Một thứ quà của
lúa non: Cốm

CƠN gió mùa hạ lướt qua vùng sen trên hồ, nhuần thấm cái hương thơm của lá, như báo trước mùa về của một thức quà thanh nhã và tinh khiết. Các bạn có ngửi thấy, khi đi qua những cánh đồng xanh, mà hạt thóc nếp đầu tiên làm triu thân lúa còn tươi, ngửi thấy cái mùi thơm mát của bông lúa non không? Trong cái vỏ xanh kia, có một giọt sữa trắng thơm, phảng phát hương vị ngàn hoa cỏ. Dưới ánh nắng giọt sữa dần dần đông lại, bông lúa càng ngày càng cong cong xoắn, nặng vì cái chất quý trong sạch của Trời.

Đến lúc vừa nhát, mà chỉ riêng những người chuyên môn mới định được, người ta gặt mang về. Rồi đến một loạt cách chế biến, những cách thức làm truyền từ đời này sang đời khác, một cái bí mật trân trọng và khe khắt giữ dìn, các cô gái Vòng làm ra cái thứ cốm rěo và thơm ấy. Tất nhiên là nhiều nơi cũng biết cách thức làm cốm, nhưng không có đâu làm được hạt cốm rěo, thơm và ngọt như Vòng ở làng Vòng, gần Hanoi. Tiếng cốm Vòng đã lan khắp tất cả ba kỵ, và đến mùa cốm, các người của Hanoi 36 phố phường vẫn thường ngóng trông cốm hàng cốm xinh xinh, áo quần gọn ghẽ, với cái dấu hiệu đặc biệt là cái đòn gánh hai đầu cong vút lên như chiếc thuyền rồng.

Cốm là thức quà riêng biệt của đất nước, là thức dâng của những cánh đồng lúa bát ngát xanh, mang trong hương vị tất cả cái mộc mạc, giản dị và thanh khiết của đồng quê nội cõi annam. Ai đã nghĩ đầu tiên dùng cốm để làm quà sâm tết? Không còn gì hợp hơn với sự vương vãi của tờ hồng, thức quà trong sạch, trung thành như các việc lễ nghi.

Hồng cốm tốt đỗi... và không bao giờ có hai màu lại hòa hợp hơn được nữa: màu xanh tươi của cốm, như ngọc thạch quý, màu đỏ thắm của hồng như ngọc lục già. Một thứ thanh đạm, một thứ ngọt sắc, hai vị nâng đỡ nhau để hạnh phúc được lâu bền. (Thật đáng tiếc khi chúng ta thấy những tục lệ tốt đẹp ấy mất dần, và những thức quý của đất mình thay dần bằng những thức bồng bát, hào nhoáng và thô kệch bắt chước người ngoài: những kẻ mới giàu vô học có biết đâu mà thường thức được những vẻ cao quý kín đáo và nhũn nhặn?)

Cốm không phải thức quà của người voi; ăn cốm phải ăn từng chút ít, thong thả và ngẫm nghĩ. Lúc bấy giờ ta mới thấy thu lại cả trong hương vị ấy, cái mùi thơm phức của lúa mới, của hoa cỏ đại ven bờ; trong màu

xanh của cốm, cái tươi mát của lá non, và trong chất ngọt của cốm, cái dịu dàng thanh đạm của loài thảo mộc.Thêm vào cái mùi hơi ngát của lá sen già, ướp lấy từng hạt cốm mít, còn giữ lại cái ấm áp của những ngày mùa hạ trên hồ. Chúng ta có thể nói rằng trorisinh lá sen đẽ bao bọc cốm, cũng như trời sinh cốm đẽ nằm ủ trong lá sen. Khi các cô gái Vòng dỗ gánh, giở từng lớp lá sen, chúng ta thấy hiện ra từng lá cốm, sạch sẽ và tinh khiết, không có mảy may chút bụi nào. Hỡi các bà mua hàng! Chớ có thọc tay hay mân mê thức quà thân thiện ấy, hãy nhẹ nhàng mà nâng đỡ, chút chiu mà vuốt ve.. Phải nên kính trọng cái lộc của Trời, cái khéo léo của người, và sự cố sức tiềm tàng và nhân nature của thân lúa. Sự thường thức của các bà sẽ được trang nhã và đẹp đẽ hơn, và cái vui cũng sẽ tươi sáng hơn nhiều lắm.

Cốm đẽ nguyên chất ăn bao giờ cũng ngọt và nhiều vị. Tất cả những cách thức đem nấu khác chỉ làm cho thức quà ấy bớt mùi thơm và chất rẽo đi thôi. Tuy vậy, nhiều người ưa ăn cái thứ cốm sào, thẳng đường rất quánh. Thành ra một thứ quà ngọt sắc, và dinh răng. Như vậy thường mua bánh cốm mà ăn lại còn thú vị hơn. Ở Hanoi, người ta lại còn làm một thứ chả cốm, nhưng cái thanh đạm của vị lúa không đẽ ăn với cái béo tục của thịt, mỡ.

Tôi thích hơn thứ chè cốm, nấu vừa đường và không đặc. Ít ra ở đây cốm cũng còn giữ được chút ít vị thơm và chất rẽo, và chè cốm ăn cũng mát và lành. Nhưng cũng chẳng gì hơn một lá cốm Vòng tươi sạch trong một chiếc lá sen mới hái về.

Thạch Lam



HỢP THỜI

— Từ độ khan giấy, tôi không dám hút thuốc quấn giấy, tôi chỉ hút xì gà.

— Còn tôi,
tôi chỉ bạn như thế này.

HÁT Ả ĐÀO

của nhạc-sĩ NGUYỄN XUÂN - KHOÁT

(Tiếp theo)

Điệu trong lời hát « Ả đào »

TRƯỚC KHI nói đến nhạc điệu (rythme) tôi muốn bàn thêm về « nhịp » để các bạn khỏi nhầm lẫn « điệu » với « nhịp ».

Nhịp có thể coi như là cái thước đe do sự ngắn dài cho câu nhạc, cho bản nhạc; nhịp cũng có thể coi như là cái « ô » vuông kẽ trên giấy để họa sĩ khi vẽ biết đường mà đặt bút cho có căn dối, đối đương.

Nhưng tại sao lại có nhiều thứ nhịp: nhịp hai gõ, nhịp ba gõ, nhịp bốn gõ?

Bởi vì chính thật ra thì mỗi một « nhịp » là một « điệu » nhưng mà là một điệu hấy còn phôi thai, hấy còn đơn giản, như là bắt đi bắt



dịch từ đầu bài đến cuối bài, một điệu như là chết vậy.

Vì thế mà « nhịp » chỉ có hiệu lực kích thích cơ thể ta khiến ta khi nghe một bản nhạc nhịp nhàng, một bản nhạc mà các tiếng mạnh của nhịp không bị lấn át, thi ta phải đậm chân, lắc đầu, đứng lên mà nhảy mà đi.

Nhịp không có ảnh hưởng gì đến trí thông minh của ta cả cho nên một con ngựa cũng có thể bị hiệu lực của nhịp mà chạy một cách nhịp nhàng được.

SÁCH-HỒNG

HAI THÚ KHÔN
của THÈ-LÙ

QUYỀN SÁCH
của THẠCH-LAM

Nhắc lại

ÔNG ĐỒ BÈ
CON CÁ THẦN

GIÁ ĐỘC NHẤT 0p10

ĐỜI NAY

Còn « điệu » thì ta có thể coi như là một « nhịp », một nhịp rất phức tạp gồm có nhiều nhịp ngắn dài, nhanh chậm khác nhau, mà biến đổi bất kỳ, lâu chóng vô hạn.

Vì thế mà phải có trí thông minh thì mới nhận được chỗ nào là đầu « điệu », chỗ nào là cuối « điệu » và hiểu được sự đương đối trong cách sắp đặt các tiếng ngắn dài, không kẽ đến sự cao thấp, thành từng đoạn có liên lạc với nhau: Vì sự liên lạc đó nên các tiếng cao thấp trước kia để lộn xộn, bây giờ mới có một thứ tự, một ý nghĩa.

Chỉ biết cái ảnh hưởng, cái hiệu lực, mà không biết tới cái công dụng của nhạc điệu thi không hiểu được sự linh hoạt của lời hát « Ả đào ».

Trong âm nhạc, nhạc điệu có bao nhiêu công dụng thi trong « Ả đào » đều có cả :

Một là : nhạc điệu đi cùng với giọng ; hai là : nhạc điệu ở phần phụ họa.

Nhạc điệu đi cùng với giọng hát, nghĩa là giọng hát nghe có nhịp nhàng, thi trong âm nhạc Âu-tây nhiều ví dụ lắm, như những bài hát bình dân (chanson populaire), bài nhạc đề khiêu vũ, đề đi ; trong âm nhạc Huế thi như bài Bình bán, Kim tiền, v. v., còn trong lời hát « Ả đào » thi như bài hát « bỗ bỗ », « bát bài », « bát ru ». Những bài hát này có vẻ chất phác, thật thà... chứ không như những bài hát mà nhạc điệu ở phần phụ họa có vẻ kin đáo, bóng bẩy. Một ví dụ kiêu mẫu trong âm nhạc Âu-tây là bài « Sérénade de Méphisto » của Gounod. Còn trong âm nhạc « Ả đào » thi thường ra không có một bài hát nào là không có thể nhạc đó.

Có một điệu khác với âm nhạc Âu-tây là phần phụ họa không có mặt thiết bô buộc lâm. Chẳng hạn như cây đàn đáy thi tuy rằng phải ở trong khuôn của giọng hát nhưng vẫn đi một giọng độc lập riêng, không đúng từng tiếng với giọng hát như người ta thường tưởng, và đi một điệu riêng ăn với điệu phách (chứ không đúng như điệu phách). Giọng đàn đáy như đứng giữa để mang sự liên lạc lại cho giọng hát với tiếng phách vì tiếng phách chỉ đi có một điệu ăn với điệu đàn thôi chứ không có vướng víu gì đến giọng hát cả, vì tiếng phách không có cao có thấp. Cho nên giọng hát tuy rằng vẫn liên lạc với phần họa, mà vẫn cứ tự do lướt lên trên điệu đàn và điệu phách.



THẦY — Ai dạy anh làm thế ?

TRÒ — Con thấy thầy bảo việc gì cũng phải « chín bò làm mười »

Điệu phách lại có cái chức vụ là để thay giọng hát khi giọng hát ngừng, và kèm thêm tiếng trống, để chấm câu cho bài hát làm cho sự kết đoạn hết câu của một bản nhạc rõ rệt thêm ra.

Nghỉ đến cách chấm câu của âm nhạc Âu-tây mà tôi phục bao nhiêu, thi đối với cách chấm câu trong lời hát « Ả đào » tôi quý, tôi thích bấy nhiêu. Chỉ có mấy tiếng gõ mà ta cảm giác rằng khôn phách này có nghĩa là chấm hết (.) và khôn phách kia là chấm ngắt (,) chấm treo (...) v. v.

Và tôi càng thấy tiếng gõ, tiếng trống trong lời hát « Ả đào » ý nhị, chừng mực, và thứ tự chừng nào thi tôi lại càng thấy tiếng trống, tiếng gõ trong những lời âm nhạc



khác ở Á-dông om xóm, lộn xộn, thô lỗ bấy nhiêu.

Có ai ngờ đâu rằng mộc mạc như cỗ phách mà cũng có sự cầu kỳ ở trong. Các ban hắng đề ý đến đôi dùi đê gõ : trong hai chiếc có một chiếc là hai thanh gỗ chập đôi. Và cả đến tiếng gõ của từng

chiếc dùi một: một tiếng thi kêu và ngắn, một tiếng thi dài và cảm.

Chưa mò đến phách, đến trống thi chưa hiểu rằng phải mất biết bao nhiêu công phu mới gõ nổi gọn một khôn phách, mới đánh nổi được một tiếng trống cho tròn cho xinh.

Khi nào trong làng âm nhạc Việt nam ta các nghệ sĩ đều công nhận một lối ký âm, thi việc đánh trống, gõ phách, gày dàn, bắt giọng hát, sẽ dễ di nhiều. Sự ngắn dài cao thấp của từng tiếng sẽ rõ rệt, thi dù một tiếng dàn có khó nán đến chặng nữa, ta cũng sẽ biết phải nhấn lên hay nhấn xuống cho đến tiếng nào, bức nào.

Tính cách đặc biệt về phần phụ họa trong lời hát « Ả đào » đã khiến tôi hơi dài giọng một chút, nhưng tôi không quên rằng: Gồm hai cách ứng dụng của nhạc điệu với một thể nhạc không điệu (đã nói trong mục về nhịp) thi lời hát « Ả đào » ta không nghèo gi về nhạc thể cả.

Ngoài những bài hát ngắn như: miếu, nói, bắc phản, mà cả bài đều theo một nhạc thể thi phần nhiều bài hát dài như: Thiên thai, Tý bà, v. v., « thể nhạc » đều thay đổi theo « thể văn ».

Chẳng ý nghĩa sao ?

Đấy là nguyên nhân thứ hai sự linh hoạt của lời hát « Ả đào ».

(Còn nữa)

NG. X-KHOÁT

Kỳ sau : « Âm - thể trong lời hát « Ả đào ».

NGAY NAY giải trí

LÊTA bị đau mắt nặng có lẽ vì đọc bản thảo của các bạn khuỷa quá, nhưng có lẽ cũng vì mắt LÊTA đến lúc phải đau, nên kỳ báo này không thể viết bài đưa tin các cuộc thi cho các bạn biết được. Xin các bạn vui lòng cho phép LÊTA nghỉ dưỡng mục đến tuần sau. Và xin cứ gửi bản thảo về nhiều hơn.

LÊTA

LỜI KHUYÊN BẢO

NHỮNG NGƯỜI MỚI VIẾT VĂN

Trong làng văn, từ xưa tới nay, những người mới tập sự viết văn bao giờ cũng chờ đợi và chú ý đến những lời khuyên bảo của các bậc đàn anh, các nhà văn đã từng trải và nhiều kinh nghiệm. Không phải là dễ cù theo đúng nguyên những lời khuyên ấy, hẳn thế; nhưng bao giờ những điều kinh nghiệm của các người bước trước cũng đem đến cho các người sau nhiều sự ích lợi, và khiến cho các người này có thể tránh được nhiều nỗi khó khăn, và nhất là nhiều điều thất vọng, dễ gây lên mối chán nản trong công việc.

Beaudelaire, ai cũng biết là một thi sĩ danh tiếng, lại còn một nhà phê bình giỏi, một nhà văn hiểu biết cuộc đời nữa. Những « lời khuyên bảo các người viết văn trẻ » của thi sĩ ấy là kinh nghiệm của cả một đời từng trải, và đau đớn nữa. Nhà xuất bản Emile Hazan có in những lời khuyên ấy, kèm thêm với một « Luận về người tập sự » (Traité du Débutant) của Jean Prévost. Chúng tôi sẽ lược dịch và đăng dưới đây những đoạn trưởng có ích lợi cho các nhà văn và các bạn đọc.

Về cách thức kết cấu

BÂY giờ, phải sản xuất nhiều, — vây phải làm nhanh lên — phải với vàng, mà không hấp tấp :

Muốn viết được nhanh, phải nghĩ rất nhiều đã — phải mang cái đầu để luôn với mình, lúc đi chơi, đi tắm, ở hiệu ăn, và gần cả đến nhà nhân tình nữa. E. Delacroix, (một họa sĩ có danh tiếng) một hôm nói với tôi rằng : « Nghệ thuật là một vật lý tưởng và mong manh quá, chẳng có khi cũ nào đủ thích hợp, chẳng có phương cách nào đủ mau chóng cả. » Văn chương cũng thế; — và như vậy tôi không theo phái những người hay sửa chữa; sửa chữa làm đục cái mặt gương trong của tư tưởng.

Một vài nhà văn, trong số những người đặc biệt và cẩn trọng nhất — như Edouard Qurliee chẳng hạn — bắt đầu viết rất nhiều trên mặt giấy; họ gọi như thế là phủ một lợt thuốc vẽ trên cái khung vải. Cái công việc lộn xộn ấy cõi để không bỏ sót một tí gì cả. Rồi cứ mỗi lần họ chép lại, họ sửa chữa và thêm thắt vào. Dẫu cái kết quả có tốt nữa, như thế cũng là phi phạm thời giờ và tài năng quá. Phác họa trên một cái khung vải, không phải là cú trát đầy thuốc vẽ vào, nhưng là phác vẽ mờ mờ, xếp đặt những màu nhẹ nhàng và trong trẻo. — Bức tranh cần

Muốn xây dựng theo Khoa Học và Mỹ-Thuật, lại không tốn phí, các Ngài ở xa gần, hãy đến hay viết thư hỏi :

**Kiên - Trúc - Sư
Tử - Nghệ**

Hanoi - 21 bis Rue Jean Soler
Téléphone 1223

Bao giờ các Ngài cũng được vừa ý

phải phác họa — trong tri ngũ — lúc nhà văn cầm bút để viết cái tên truyện.

Người ta nói rằng Balzac chưa đầy trên các bản chép lại của ông một cách kỹ lưỡng và lợn xộn. Một cái tiêu thuyết như vậy phải đi qua cả một loạt kết luận, mà không những sự duy nhất của câu văn sẽ mất đi, cả đến sự duy nhất của tác phẩm nữa. Có lẽ cái phương pháp không tốt đó đã khiến cho lối văn có chút giật rập rập, xô đẩy, và như lúc viết ráp, — cái lối độc nhất của nhà đại sứ già ấy.

Làm việc hàng ngày
và cảm hứng

Trung lạc không phải là chị em với cảm hứng nữa: chúng ta đã đập phá sự liên lạc tội lỗi ấy rồi... Bữa ăn đầy đủ, nhưng có giờ giấc, là điều cần độc nhất của những nhà văn phong phú. Cảm hứng rõ thật là chị em với cách làm việc hàng ngày. Hai cái trái ngược ấy không xua đuổi nhau, cũng như những cái trái ngược khác của thiên nhiên. Cảm hứng có thể sai khiến được, cũng như sự dối, sự tiêu hóa, như giấc ngủ. Trong tri ngũ của người ta có lẽ có một cái máy móc thần tiên, ta không nên lấy làm xấu hổ, mà lại nên tìm cách lợi dụng được đầy đủ, như các thầy thuốc lợi dụng cái máy thân thế họ. Nếu người ta muốn sống lúc nào cũng bền chí ngâm nghĩ đến tác phẩm của ngày mai, thì công việc hàng ngày sẽ nàng đỡ cho cảm hứng, — cũng như chửi viết dễ đọc làm sáng sủa, và cũng như một tư tưởng bình tĩnh và mạnh mẽ giúp cho viết được dễ đọc; vì thời những lối viết khó đọc đã qua rồi.

(Còn nữa)

T. L. lược dịch
(Ch. Beaudelaire — Conseils aux jeunes littérateurs)

ĐƯỜNG THI

QUA SƠN NGUYỆT (1)

Minh nguyệt xuất thiên sơn (2)

Thương mang vân hải gian.

Tràng phong kỳ vạn lý,

Xuỵ độ Ngọc môn quan.

Hán hạ Bạch-dắng đạo (3)

Hồ khuỵ Thanh hải Ioan (4)

Thú khách vọng biên ấp,

Tư qui da khổ nhan.

Cao lầu dương thú dạ,

Thán túc vị ưng nhàn.

LÝ BẠCH

DIỄN NÔM

Thiên sơn treo mảnh trăng trong.

Trời mây, bè nước một vùng bao la.

Ngọc-môn ngọn gió lùa qua,

Mây muôn dặm tận dâng xa thổi vào.

Bạch-dắng, quân Hán xông vào;

Hồ dòm Thanh Hải đã bao năm rồi.

Linh dồn trông ngóng lảng quê,

Mặt buồn rười rượi, dạ về ngõn ngang.

Đêm nay bao xiết thở than,

Lầu cao, ai đó đã tan nát lòng.

TỬ-DẠ THU CA (5)

Tràng an nhất phiến nguyệt,

Vạn hộ đảo y thanh.

Thu phong xuỵ bắt tận,

Tòng-thị Ngọc quan tình.

LÝ BẠCH

DIỄN NÔM

Mảnh trăng soi xuống Tràng an,

Nhà ai đập áo tiếng ran trong nỗi i

Gió the húi hắt thổi hoài,

Nhớ ai, ai nhớ con người Ngọc quan.

TRẦN LANG dịch

1.) Một trong 15 khúc hát của nhạc phủ.

2.) Thuộc địa phận Hưng nô.

3.) Tên một cái đồi trước kia vua Hán bị vây một lần ở đấy.

4.) Vùng thanh hải: chia vi độ hơn ngàn dặm, trong có nhiều núi nhỏ, giắc Hồ mấy lần lâm le kéo đến.

5.) Tử-dạ thu ca là một khúc hát do một người con gái nước Tân tên là Tử-dạ làm ra.

ÁI TÌNH

Truyện ngắn của Khái-Hưng

NGUỒI Âu bảo ta không
âm nhạc không ái tình.

Nói quả quyết thế, thiết
tưởng cũng hơi quá, nhưng sự
thực, âm nhạc của ta nhăng nhít
chẳng có trật tự, tồ chúc gi. Còn
ái tình... thì ngày nay người
minh đã có đây, ái tình bắt
chước, ái tình lanh man của Mus-
set, Lamartine, ái tình giả dối
trên màn ảnh, biểu hiệu là những
cái hòn mồi.

Dứt lời, Chính cất tiếng cười
khoái lạc. Chính là một tiểu
thuyết gia xưa nay thường lấy ái
tình làm đầu đề tiểu thuyết.

San thong thả và trang nghiêm
trả lời :

— Ái tình phải ở đáy lòng con
người phát ra, bắt chước thế nào
được ? Và bảo ta là một giống
không ái tình, thi sao lại có được
những truyện cổ tích đầy tình ái
nồng nàn và sâu xa truyền lại
không biết từ đời nào, như
truyện « Tương Trí » chẳng hạn.

Vịnh, một thi sĩ trẻ tuổi tiếp
luôn :

— Tôi lại biết một truyện ái
tình cổ có thực nữa, cũng đầy
thi vị như truyện Tương Trí.
Câu truyện thương làm ấy hiện
còn đẽ dấu vết lại ở vùng tôi :
câu « Vô tình ». Đó là một cái
câu gỗ mái lợp cối, bắc qua một
lạch nước nhỏ, và dùng làm nơi
ân nắng mưa hơn là làm cầu, vì
bên cầu nước nóng, những người
đi chợ thường lội qua, vừa
giản tiện vừa mát chân. Một
tán bi-kịch về tình đã xảy ra ở
đó. Ngày xưa một vua nhân gặp
một tiểu thư con một vị lệnh
doãn di cảng qua cầu. Đôi bên
hẹn hò nhau cuộc trùng phùng.
Một hôm người ta thấy vua nhân
ôm chặt lấy cột cầu, và đã chết
cứng. Thi ra anh chàng nhện dối,
nhìn khát đứng chờ người yêu...

Chính ngắt lời bạn :

— Cho tới phút cuối cùng, cho
tới phút thoái thòi, phải không ?

Rồi chàng phá lên cười, nói
tiếp :

— Đã biết ngay mà ! Lại ái tình
bắt chước. Ngày xưa ta yêu theo
lối Tàu cũng như ngày nay ta
yêu theo lối tây. Nghĩa là thấy
người Tàu, người Anh yêu thế
nào, ta cố bắt chước yêu như vậy,
Không những thế, ta còn kề, còn
viết những truyện tình gần như
hết những truyện tình của họ

nữa. Câu truyện Tương Trí và
câu truyện « Vô tình » của các
anh phỏng có khác gì những
truyện Tàu trong tình sử ? Còn
chán nhường tên đẹp, nào « Bãi
Trường lệ » nào « Đảo Mê », biết
dâu sau này người ta lại không
biết đặt ra những truyện tình mỹ
lệ, hay hùng tráng, hay thê thảm,
theo khuôn khổ truyện Âu tây.

Chính thở dài nói tiếp :

— Rõ chán ! mình không có
một cái gì gọi là có tình cách an-
nam. Cho cả đến tình lính cũng
vậy... Ta yêu, ta ghét, ta giận, ta
thương đều cõi theo người cả.

San mỉm cười nói :

— Cứ ý anh thi ái tình thực
annam chỉ có được ở trong
những truyện cổ tích của những
bà nhà quê, như truyện « Vợ cõi »,
truyện « Cây tre trăm đốt » chẳng
hạn, phải không ?

— Ấy đó, đó mới là ái tình annam,
nghĩa là không phải ái tình.
Anh muốn gọi nó là tình vợ
chồng, là tình gia thất hay là tình
chi chí tùy ý, nhưng vẫn không
phải là ái tình, người minh không
không có ái tình.

Vịnh cười :

— Nghĩa là người minh có ái
tình mà vẫn không có ái tình ?

Chính như không để ý đến câu
mùa mai, nói luôn :

— Tả ái tình annam đúng, tôi mới
thấy có Tảu-Đà. Tôi đọc ở trong
một cuốn văn suối của thi sĩ, lâu
ngày không còn nhớ là quyền
nào, hình như quyền « Giác mộng
con » thì phải. Trong đoạn ấy, vợ
tiền chồng, mặt cõi giữ nét vui,
rồi lúc chồng đi khuất, nàng nấp
vào một xó, thút lhit ngồi khóc.
Đó, ái tình annam. Nó lặng lẽ,
dau đớn, âm thầm thế cả, chứ nó
có hoa mỹ, kiều cách như ái tình
Tàu, ấm ý, nồng nàn, rộn lời như
ái tình Âu tả qua các nhà văn
annam đâu ! Tôi muốn soạn một
vở kịch, trong đó hai người yêu
nhau không nói với nhau một
câu nào hay chỉ nói với nhau
những câu rất thường, như về
thời tiết, về việc làm ăn, song
những câu ấy ngũ hết cả tình yêu
sau xa và cảm động.

San thủng thẳng hỏi :

— Vậy anh hãy bảo cho tôi
biết : người annam minh có ái
tình không ? Trước anh quả
quyết rằng không, bây giờ anh
lại nói rằng có, tuy nhiên chỉ công
nhận rằng ái tình lặng lẽ, đau
đớn, âm thầm.

Chính nghiêm nhiên đáp :

— Có lẽ anh hiểu lầm tôi, hay
là tôi nói không được gãy gọn.
Ái tình thì sao lại không có,
nhưng ta không để nó lặng lẽ,
dau đớn, âm thầm.

âm thầm trong lòng ta theo cái
tinh cách bẩm nguyên của nó, ta
lại muốn bắt nó hoa mỹ và kiều
cách như ái tình người Tàu hay
chép trong sách Tàu, hoặc nồng
nàn, ấm ý như ái tình người Án-
Mỹ chép trong sách Án-Mỹ. Anh
đừng nói chỉ trong văn chương,
trong tiểu thuyết mới có thứ ái
tình giả dối ấy. Anh phải biết văn
chương, tiểu thuyết chịu ảnh
hưởng của đời, nhưng đời cũng
chịu ảnh hưởng của văn chương,
tiểu thuyết. Một ái tình viết trong
tiểu thuyết dù hoa mỹ, kiều cách,
dù nồng nàn, ấm ý đến đâu cũng
có người cõi bắt chước mà cõi
theo. Nếu nhiều người bắt chước
thì chẳng bao lâu cái ái tình hoa
mỹ, kiều cách, hay nồng nàn,
ấm ý kia sẽ không còn là ái tình
giả dối trong tiểu thuyết nữa, mà
sẽ trở nên ái tình giả dối của
cả một bọn người, của cả một
thế hệ. Cái snobisme, cái « hợp
thời » do văn chương nêu ra
nhiều lắm chứ. Chắc chắn đã có
một thời người ta yêu như Tổ
Tâm, Đạm Thủ. Và biết đâu
ngày nay không có một bọn rất
đóng yên như nhân vật « hùng »
của Lê Văn Trương, hay như
nhân vật « ho lao » của một vài
nhà văn ủy mi ! Đó toàn là ái tình
Tây và ái tình Tàu cả, ái tình
Abbé Prévost và ái tình Từ-trầm-
Á, ái tình nhuộm tóc đỏ lòm và
giặc bím, bộ chén. Rồi có ngày
đến phải nêu những cái biến to
tướng với những chữ « Tình tình
annam » như những cái quảng
cáo « Achetez français » của
người Pháp vậy.

Giao từ nay vẫn ngồi im lặng,
bỗng thông thả và buồn rầu nói :

— Các anh cho phép tôi kể
hiển các anh một truyện tình
hoàn toàn annam...

Chính mỉm cười hỏi lại :

— Hoàn toàn annam ?

— Phải, hoàn toàn annam, hay
ít ra cũng hoàn toàn annam vào
thời buổi này. Chuyện hai người
có lẽ các anh cũng biết một phần
đấy, vì đã làm huyền náo dư
luận lên một dạo : một họa sĩ và
một tiểu thư con một vị đường
quan.

Vịnh ngắt lời :

— À phải rồi, Tâm và Minh !

— Phải, Tâm và Minh. Tâm là
bạn tôi mà quen biết Minh cũng
vì tôi. Tôi chơi thân với Thuần,

ĐỜI NAY

Sắp in xong

LỬA THIỀNG

của Huy - Cân

Giá đặt tiền trước những bản giấy quý :

IMPÉRIAL ANNAM À LA CUVE : 5p00

(Chỉ in 10 bản, tên người mua sách sẽ in lên trang đầu)

GIẤY GIÓ 2p00

Mỗi quyển thêm 0p30 trước phi

SÁCH LỬA THIỀNG, IN HAI MÀU, DO HỌA
SĨ TÔ NGỌC - VĂN TRÌNH BÀY, SẼ LÀ
MỘT CÔNG TRÌNH MỸ THUẬT QUÝ GIÁ

Mandat gửi về :

Monsieur le Directeur du NGAY NAY

80, Grand Bouddha — HANOI

Hạn cuối cùng : 15 Juillet 1940

anh Minh. Nghỉ hè năm ấy Thuần mời tôi về nhà. Thời ấy ông cụ thân sinh ra Thuần làm tuần phủ Tuyên Quang. Trước khi đi, tôi đến thăm Tâm. Tâm đương vế. Tâm ham vế lâm, vế dẫu, vế thủy mạc, vế chi và vế cung có tài, tuy cái tài ấy không được nấy nở đầy đủ, vì Tâm chỉ tự mình tìm tôi lấy chứ không theo học một người nào, hay ở một trường nào. Anh ta không giàu lâm, nhưng vì là con một nê rất được nhà nương chiều, muốn làm gì thì làm, bà cụ chẳng kỳ kèo khuyên răn nửa lời. Ngày còn ông cụ, và có ông cụ kiêm thúc nên anh ấy còn chăm chỉ học hành, chứ khi ông cụ mất rồi thì anh ấy chỉ vế, sách vở vứt vào một xó. Đến nỗi đã hai năm liền thi tú tài đều trượt. Về sau anh bỏ hẳn không ihi nữa.

Nghé tin tôi nói đi Tuyên-quang Tâm mừng quynh, xếp ngay các họa cụ lại rồi vội vàng sửa soạn để hôm sau cùng đi với tôi. Anh ấy cũng không thèm hỏi và tôi cũng không kịp nói rằng tôi sẽ ở nhà ai.

Cụ tuan vui mừng đón tiếp chúng tôi. Cụ là một nhà văn học, nghĩa là cụ xuất thân thư ký. Tuy vậy, mà cụ học rộng xem nhiều, nhất nói tiếng Pháp lại thạo và đúng giọng chứ không có dù năm dấu sắc, huyền, hỏi, ngã, nặng như số đông các ông phán già. Cụ bảo giọn riêng một phoug cho ba chúng tôi cùng ở với nhau.

Ngay bữa cơm chiều hôm ấy chúng tôi gặp Minh. Cảm tưởng đầu tiên của tôi là tôi thấy Minh lịch thiệp, có lẽ lịch thiệp quá đối với cái tuổi mười bảy của Minh. Đó là hình ảnh hoàn toàn của người cha thu nhỏ lại. Minh không đẹp lâm, nhưng rất có duyên. Cái không đẹp tôi thoáng nhận thấy lúc Minh ngả đầu chào tôi, nhưng sau khi tì mỉ ngắm từng nét, tôi thấy cặp mắt trong và sắc, sống mũi cao và thẳng, cái trán phẳng và sáng, cái miệng tươi và thanh tuy rộng một chút, hàng răng nhỏ mà xinh, dù có một cái răng nanh khẽ làm cho nụ cười có vẻ chế nhạo nhưng rất dễ thương. Tôi suy nghĩ mãi mới tìm ra được cái không đẹp của Minh: Minh có một gương mặt hơi khô và cái cảm quá nở.

Trái với các cô trong những gia đình cao quý, Minh tiếp chuyện chúng tôi rất tự nhiên, có khi vừa nói vừa nhìn thẳng vào mặt chúng tôi không chớp, không ngượng. Tôi nghĩ thầm: « Chắc hẳn cụ tuan đã truyền giáo cho con gái tất cả khoa xứ thế và xã giao của người Pháp ».

Minh học không được mấy, cô thú thực với chúng tôi như thế, chỉ mới đậu bằng tiêu học, nhưng cô tỏ ra biết rộng lâm. Nghe tôi giới thiệu bạn tôi là một nhà hội họa trú danh, cô bèn đem hết những sở đặc vế hội họa ra nói chuyện với Tâm. Hai người rất có vẻ ý hợp tâm đầu. Lúc quay sang phía tôi thì cô đã quên hẳn Tâm và khoa hội họa rồi, trước mặt cô chỉ còn tôi với khoa y tế mà tôi đương học: cô hỏi tôi về cách sống ở trong trường, về ích lợi các thứ thuốc tiêm, thuốc uống mà cô và nhà cô thường dùng. Các các anh cho là tôi quá lạm tên một nhân vật trong truyện? Nhưng xin qua quyết với các anh rằng tôi chưa là hết được cái thông minh, cái lich thiệp, cái khéo léo mà tôi thấy hay đoán thấy ở thiếu nữ lạ lùng ấy.

Sáng hôm sau Minh theo anh và hai chúng tôi sang Tràng-dà thăm mỏ kẽm. Rồi chúng tôi tìm một nơi bóng mát ven bờ suối ngồi chơi. Trong khi ấy, Tâm lấy giấy ra vẽ những bức phác họa bằng chì màu.

Thế rồi, Tâm và Minh yêu nhau. Ái tình của hai người nhóm từ lúc nào tôi cũng không biết nữa, vì trong các bữa ăn, trong các cuộc di chơi, tôi không nhận thấy một tinh tinh gì khác thường của Minh biếu lộ ra khiến tôi ngờ vực được, nhất đối với tôi Minh lại hình như có cảm tình hơn là đối với Tâm. Mỗi hôm về Hanoi Tâm thủ thực với tôi, tôi mới rõ. Và tôi lấy làm căm tức Minh lâm. Không phải tôi ghen, vì quả thực tôi không yêu Minh, tôi không thể yêu được một thiếu nữ quá lịch thiệp, quá khôn ngoan như Minh. Tôi chỉ căm tức Minh vì Minh đã lừa dối tôi như lừa dối một cậu bé ngày thơ.

Nửa năm sau xảy ra tấn bi kịch mà các anh đều biết: Minh bỏ nhà đi theo Tâm. Rồi hai người lấy nhau. Tôi đây các anh hồn cho câu truyện của tôi là một câu truyện ái tình lâng mạn Âu-Mỹ phải không? Song nó chỉ lâng mạn có đến đây, nó chỉ Âu Mỹ có đến đây.

Lấy nhau mới được một năm, Minh đã ép Tâm bỏ hội họa, để học thi bảng nợ, bảng kia, thi vào ngạch này ngạch khác. Rồi luôn mấy năm thấy những lời khuyến khích của mình không có hiệu quả Minh trở nên một người thất vọng cực điểm. Có lẽ Minh muốn ly dị lâm, nhưng vẫn không dám. Không phải vì hai đứa con xinh xắn giữ Minh lại, nhưng vì Minh thấy rằng mình sẽ làm trò cười cho chị em; họ sẽ bảo nhau:

« Lấy nhau vì ái tình, hoàn toàn vì ái tình đấy! Tưởng lâu bền, ai ngờ... » Thành thử Minh dành qua ngày đoạn tháng sống buồn tẻ cái đời buồn tẻ...

Chính cái tiếng cười và vui vẻ tiếp luôn :

— Như những người dân bà annam khác. Câu truyện của anh chỉ có một mục đích là bênh vực cái lý thuyết của tôi. Đó, các anh coi, ái tình hay ái tình lâng mạn của người minh, của người dân bà annam! Không, họ đã lâm, hay đã tự đổi mình. Họ có yêu bao giờ đâu, họ chỉ bắt chước cái yêu của người. Tôi không có hân hạnh được biết cô Minh của anh, nhưng tôi đoán cô thích đọc tiểu thuyết thái tây, hay tiểu thuyết thái tây dịch sang quốc văn, qua một lần chữ Tầu, hay ít ra cô cũng mê coi chiếu bóng. Cô chẳng hiểu hội họa và cũng chẳng yêu gì hội họa. Nhưng cô thấy yêu một nghệ sĩ là một sự khác thường nó làm cao giá trị, và nỗi lòng tự ái của cô. Cô bắt đầu yêu vờ, yêu vợ vẫn, nhưng anh chàng kia lại không để cô yêu vợ vẫn, đã sốt sắng lôi phăng cô đi, khiến cô cũng tưởng rằng ái tình của cô là chân thật.

Trời ơi! yêu một thi sĩ, yêu một văn sĩ, yêu một nghệ sĩ! Còn gì đẹp bằng, còn gì lâng mạn bằng! Còn gì hợp thời bằng! Nhưng còn gì giả dối bằng! Người dân bà annam dù thông minh, lịch thiệp như Minh, hay ngày thơ, thật thà như một người khác, bao giờ cũng chỉ là người dân bà annam với những bản tính annam: căn cơ, dâm dang và thiếc thục. Người nhà quê thẳng thắn nên những bản tính ấy không bị mờ ám. Yêu đối với họ là lấy một người dân ông rồi dâm dang làm việc, và gây dựng cơ đồ cho chồng. Yêu đối với các cô tiêu thư cao quý cũng chỉ là thế, nếu đem lột cái mặt nạ vẫn vẻ hay lâng mạn ra.

Vịnh cười chua chát:

— Vậy anh không ưng người dân bà annam có một ái tình cao thượng vượt lên trên cái đời thiếc thực hàng ngày?

— Sao lại không? Tôi ao ước nőa. Nhưng tôi muốn người minh chân thật, đừng có những tinh tinh giả dối, bắt chước. Nếu quả minh thành thực có những tinh tinh cao thượng thì hay lắm chứ sao! Chỉ sợ vì sự hợp thời mà có những tinh tinh cao thượng ấy thôi.

KHÁI HƯNG

CAI CHINH

Kỳ trước, trong truyện vui « Thanh-tien » ở đoạn cuối, chữ « mù-thé » xin đọc là « mũi-khể ».

chuyện hẹn hò



Cửu long hòn

Võ ĐÌNH DÂN
323. Marins. Cholon
118. Espagne. Saigon
4. Ober. Phnom Penh
8. Cantonais. Hanoi

BÁN BUÔN TẠI :

VĂN HOA

8 rue des Cantonais - HANOI

Những thành phố
trong khói lửa

CÁC THÚ BOM

(Tiếp theo)

Dùng bom và ném bom



Tôi biết một người kiên
nhẫn là thường...

— ???

Anh ta dùng xa lẩn đường
di vòng quanh thế-giới tám lần.

NHỮNG bom này lửa hạng
nhỏ — (nên gọi là bom
cháy thi hòn, vì bom nà
là chả nảy lửa) —, tuy
không chọc thủng được mái nhà
kiên cố, như những bom ấy người
ta tiện cái cái đầu rất nhọn để có
thể cắm ngập vào những mái gỗ
hay mái tranh để đốt cháy. (Vi trong
cuộc chiến tranh đầy đủ bảy giờ,
người ta không những chỉ nhằm
phá hại các cơ quan binh bị mà
thôi đâu!). Những bom hạng một
cần hay hơn, di xuyên qua các
mái nhà, và dừng lại trên các trần
hay trong các gác xếp thường là
chỗ để nhiều đồ vật, và bắt lửa rất
chóng trước khi người ta biết mà
chạy chửa.

Quân Nga Sô Viết đã dùng ở Phồn
Lan một thứ khí cụ thường gọi là
cái «rổ bánh», làm tăng sự công
hiệu của những cuộc ném bom đốt
cháy nhiều lầm.

Đi nhanh 400 cây số một giờ, và
thường ở mức cao độ 5000 thước—
sức nhanh và mức cao ấy là cách
để bảo chặc chắn nhất cho tàu
bay tránh được súng cao xa —
người phi công khó lòng mà dùng
bom bê ném trúng một cái đích nhỏ
như một phố hay một làng được;
nhưng quả bom nhỏ thường bay
chêch đi và rơi ra ngoài cánh đồng
mất. Ở cái mức cao ấy thì phải ném
bom 10 cây số trước khi đến thẳng
ngay trên đích! (Vi dù máy bay đầy
mạnh bom đì). Chỉ hơi tinh sai một
tí chút là đủ trượt đích rồi, ấy là
không kề sức gió, có thể khiến bom
chêch đi hẳn vài trăm thước nữa.

(Tit Bits)

(Nhưng ấy đó là công việc của một
người dân bà nước Anh; còn người dân
bà Annam mình thì khâu bao nhiêu tất,
giặt bao nhiêu quần áo, buông bao nhiêu
lần mán, và nhất là nói bao nhiêu tiếng
một ngày).

Ngòi bút vô giá

ONG Koyé George, cứu thủ tướng
nước Anh, vẫn giữ được cái ngòi
bút mà ông đã dùng để ký hòa ước Ver-
sailles năm 1918. Một lần ông đã từ chối
không bán ngòi bút ấy cho một người
Mỹ trả ông tới 1000 bảng Anh (độ 20
vạn bạc ta).

(1) Số đì số hôn nhiều thế này là
vì người dân bà Âu Mỹ không những hôn chồng
và con mà thôi, còn hôn cả cha mẹ, họ hàng
và nhiều khi, cũng như bạn ta, cả ông hàng
xóm) nữa.

VÀI CÁI LÀ

Tim tảo ngược

TRƯỚC khi bị mồ, cô Alice Jane Mc.
Henry ở Mỹ, có quả tim ở vào ngay
cái chỗ đáng lẽ là chỗ của dạ dày. Bởi
vậy người ta gọi cô là «người đảo
ngược». Và vừa rồi, cô mới có 15 tuổi,
lấy một người chồng 23 tuổi. Lễ cưới cử
hành ở Chicago, rất đông người đến
xem.

TẠI HIỆU DỆT CỤ-CHUNG

Hiệu đang trưng bày nhiều kiều
Maillot, Slip

đi tắm bể rất đẹp

Trước khi đi tắm xin mời các Ngài,
hãy đến xem qua các kiều áo mới

CỤ-CHUNG

100 Rue du Coton, HANOI

Ném bom từ dằng xa

Một khi cụ rắt la lùng, trái «bom
tự động» (bombe-fusée), thi trá
lại, có thể công phá từ dằng xa,

**Muốn mua nhà và đất
ở Hanoi hay các tỉnh
Việt thư hỏi M. Long
18, Amiral Courbet Hanoi**

LU'Ơ'M LĂT

Biết phương hướng

Dã lâu người ta vẫn biết rằng cái cảm
giác về sự thẳng bằng lá ở trong
tai, và người nào điếc thì mất cái thứ
giác quan ấy. Một bác sĩ chuyên môn về
tai vừa mới tìm ra rằng ở trong tai
người ta còn có một giác quan lạ lùng
hơn nữa, là cái giác quan tìm phương
hướng, khiến người ta có thể tìm đường
về đâu ở rất xa nhà. Trong bộ phận tai,
đây là cơ sở của cái giác quan «tim
nhà» mà chúng ta biết rằng loài chó,
mèo hay chim bồ câu vẫn có; cả đèn voi
cũng biết tìm lối về chỗ đất chết, cá và
lươn vượt qua hàng nghìn dặm đường
để đến nơi để trú ngụ. Đối với súc vật thì
cái giác quan đặc biệt đó rất cần cho
cuộc sống, còn người ta vì không năng
dùng đến nên bị mất đi. Cái «kim chỉ
phương hướng» ấy trong lỗ tai người
chỉ to bằng hạt đậu.

(Tit Bits)

Bi-hài-kịch gia đình

BÁC-SĨ Jacob L. Moreno, một nhà tâm lý
học nổi danh, nói rằng nếu vợ chồng
diễn lại những cuộc cãi nhau, thì sẽ có ít
vụ ly dị lắm. Nếu có một người chồng
đến nhờ bác sĩ sau một cuộc cãi nhau
với vợ, bác sĩ sẽ bảo người ấy nhắc lại tất
cả những lời đã nói trong lúc giận dữ,
và viết ra thành một câu kịch một hồi. Thê
rồi bác sĩ kiểm một người đàn bà giúp
việc đóng cái vai của người vợ, và diễn
vở kịch ấy ngay trước mặt người chồng;
người đó sẽ nhận thấy rằng cuộc cãi nhau
thật vô lý và lố bịch, và nhiều câu buộc tội
của người chồng là bất công. Bác sĩ Jacob
cũng làm như thế khi người vợ đến, chỉ
khác một cái là vai của người chồng thi do
một người đàn ông đóng. Lối chữa ấy
bác sĩ gọi là «phương pháp bi hài kịch», và
bác sĩ nói rằng khi nào trình bày cái
nguyên cớ chính của sự cãi lộn nhau, thì
hạnh phúc gia đình có thể giữ vững
được. Ông đã cứu vớt nhiều cặp vợ

chồng khỏi ly dị, nhưng ông không quả
quyết rằng cái phương pháp của ông là
hoàn hảo.

(Tit Bits)

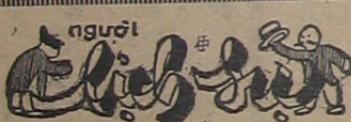
Làm thế nào để sống lâu

MỘT nhà bác học, đã cấm cu trong
bốn mươi ba năm trời, làm cái
công việc là biên chép những giấy khai
tử, tuổi và chức nghiệp, của rất nhiều
người. Sau cuộc điều tra kiên nhẫn ấy,
bác sĩ thấy rằng cái tuổi sống trung bình
của người ta là năm mươi tuổi rưỡi.
Những người làm ruộng, làm việc ở
ngoài trời thoáng khí, sống trung bình
70 tuổi. Thợ máy và thợ ngõa, 54 tuổi.
Những người theo nghề tự do, 52 tuổi.
Các người làm công, bình thường, 49
tuổi; những người làm công việc ngồi
yên hòn, thợ may, thợ giày, v.v., không
quá 45 tuổi. Vậy chúng ta nên làm việc,
nhưng làm việc ở chỗ thoáng khí để
được sống lâu.

(D. I.)

Bao nhiêu người hiện giờ dưới quyền Hitler ?

GẦN 47 triệu người không phải dân
Đức, đối với 65 triệu dân Đức.
Như vậy là một gánh khá nặng, mà
nhưng ảnh hưởng tai hại sẽ theo với
thời gian tăng lên mãi. Những dân ấy là:
người Ba Lan: 19 triệu, (17 triệu khác
thì lại ở dưới quyền Nga Sô Viết); người
Tiệp khắc: 15 triệu; người Áo: 9 triệu
người Đan mạch: 3 triệu rưỡi; chúng
ấy người khác giống trong một nước đã
nêu lên cái thuyết phân biệt giống nòi!
(D. I.)



GIỚI THIỆU

Khi người ta giới thiệu một bà cụ
già đang đứng với một người thiếu
nữ hay một bà trẻ tuổi, thì người nói
sau phải đứng lên. Khi người ta giới
thiệu hai người đàn bà đàn ông ngồi,
thì hai người chào nhau, nhưng vẫn ngồi
nguyên chỗ; nếu hai người ngồi xa
nhau, người trẻ tuổi hơn có thể đứng
lên để lại gần.

Khi một thiếu-nữ đã vào một nơi
hộ-hợp, về cách giới-hiệu, người
ta coi thiếu-nữ như một bà, nghĩa là
người ta giới-lí-kết với thiếu-nữ một
người đàn ông trước, rồi người ta
mới giới-thiệu thiếu-nữ sau.

Khi hai người đàn ông gang hàng
nhau, người ta giới-thiệu người đến
sau trước với người đã đến trước.

THÉ HUNG

ngoài tầm súng những tinh thành có nhiều súng cao sá he chở.

Cái lối dùng bom tự động ấy, ngày trước, cách đây một thế kỷ, tướng Congreve đã dùng đánh phá trại Boulogne. Từ hai mươi nhăm năm trở về đây, máy ấy đã hoàn mỹ nhiều lần, và chỉ ít lâu nay là có thể trở nên những khí cụ chiến tranh đáng sợ. Một tác giả người Mỹ vừa cả quyết rằng có thể rất dễ dàng phóng xa được 130 cây số những bom tự động 550 ly đường kính; một nhà chuyên môn người Pháp vừa nhắc lại rằng những bom tự động đi rất xa có thể dùng V.T.B. (vô tuyến điện) sai kíp điều khiển, và những bom tự động có dù và có «không lôi» (*mine aérienne*), có thể dội nhiên dưng lên thành bức thành ngán trở tàu bay được. Lúc khác chúng ta sẽ trả về vấn đề ấy.

Quả bom tự động hình dáng cũng như một quả bom có cánh thường, nhưng mà thêm cái ống bom lự động có thể nổ trong



độ một giây đồng hồ. Cái sức nổ mạnh ấy đủ khiến cho quả bom đi nhanh thêm được 250 thước một giây.

Bây giờ đây, một chiếc tàu bay rất nhanh, lẩn vào da trời buổi sáng sớm, bay cao độ 8000 thước, và đi nhanh 400 cây số một giờ. Máy bay thả một quả bom tự động rồi quay trở lại. Nhưng quả bom, nhờ có sức đẩy của cái ống máy ấy cứ liêng đi nimbly nghiêng, và rơi xuống phá một lín thành cách đấy 30 cây số, hãy còn đương ngũ kỹ!

Thật là một cái họa mà chúng ta không nên khinh thường. Chả có đội súng cao sá nào, dù hoàn hảo đến đâu, có thể tìm thấy và bắn được một chiếc máy bay cao ở 8000 thước và bay cách đấy 30 cây số! Rõ ràng chỉ có một cơ quan phòng không xếp đặt rất chu đáo, có những đòn canh, súng bắn nhanh, đội máy bay khu trục, là có thể đương đầu được. Về mặt này nước Pháp hiện xếp đặt rất có quy củ, không kèo cái số vĩ đại của đội tàu bay ném bom, có thể khiến cho kẻ địch nghĩ đến những cuộc trả thù mà phải sợ.

(Theo Gringoire)

NGÀY NÓI CHUYÊN

Madame Thanh Hả — 1.) Trong luật có cho phép hai người đã đến tuổi trưởng thành 24 và 28 có thể lấy nhau được, khi cha mẹ không bằng lòng, người đàn ông đồng ý ở Hanoi.

— Theo luật Annam, thi hai bên lấy nhau, dù bao nhiêu tuổi nữa, cũng phải có phép của cha mẹ mới được. (Hoặc cha mẹ vì lẽ gì không chính đáng ngăn cản, thì phải xin phép của quan tòa). Ông bà Hanoi không phải là dân Hanoi, phải sinh tại Hanoi mới được hưởng theo luật Pháp.

2.) Hiện thời bấy giờ có tòa án ở sở Toàn quyền để xét xử lại các việc của tòa án Thượng thẩm trong năm xưa phạt không?

— Ông lầm. Ở phủ Toàn quyền không có một tòa án nào thẩm lại các việc của các tòa thượng thẩm ở Bắc và ở Nam cả.

Vu Phấn, Huế — 1.) Một người học sinh lớp cũ có nên đọc sách Pháp văn và quốc văn bằng nhau không? Muốn chóng giỏi quốc văn, cách đọc sách quốc văn thế nào?

— Muốn tiến bộ trong cả Pháp văn và quốc văn thì nên đọc cả hai thứ. Càng đọc nhiều càng hay, nhưng đọc sách cần phải có phương pháp mới có ích lợi. Không thể nói ở đây được, ông nên xem bài « Nghệ thuật đọc sách » đã dịch đăng ở Ngày Nay.

2.) Người ta nói: người chết sẽ đứng dậy nếu con mèo nhỏ qua đầu người chết. Có thật thế không? Vì sao?

— Việc này nhiều người nói, nhưng quả mắt trông thấy hân hoan thì dễ không có mấy người. Một con vật sống nhảy qua xác chết có thể khiến cho xác ấy cử động được lâm, do sự kích thích bởi luồng điện ở con vật phát ra. Nhưng cũng có khi không. Tóm lại, nếu có việc ấy thì cũng là một việc lỗ l—————————————————————

không phải lúc nào có vật sống surt qua xác chết cũng cử động.

Mademoiselle Thanh, Huế — Một người

vợ chưa cưới vì người chồng phát ra đầu

quân, bạn chồng muốn nhận cơ hội đó nói

xấu chàng để cướp đoạt tình yêu vợ bạn,

bằng thư từ (một lần người con gái vẫn

một mực từ chối mà người ác cứ deo đuổi mãi).

Vậy đối với pháp luật người bạn đó

có tội gì không và nên xử trí ra sao?

— Có thể coi những bức thư kia là những

chứng cứ vụ cáo buộc. Nhưng phải có

trong tay những bức thư đó và lời thư

phải để rõ rệt là nói xin minh, mới có thể nhờ pháp luật can thiệp đến. Riêng phần người vợ, cũng nên có một cách để bảo toàn tính tốt của mình: viết thư cho người chồng để phản trần và cho chồng biết rõ ý là tất của người bạn không tốt.

Hữu Nguyên Liêm, Vinh — 1.) Một ngày bốn buổi, tôi gặp một thiếu nữ. Chúng tôi biết nhau mà không quen nhau. Vậy tôi phải làm thế nào để cho người ấy hiểu là tôi yêu người ấy mỗi một khi gặp nhau. Có nên viết thư cho người ấy không?

— Hum! Nếu không còn cách gì tiện hơn, thì viết thư cũng được, và đó là cách người ta thường dùng để tỏ tình yêu mến. Vâng, nếu ông yêu thì rời thể nào ông cũng tìm được cách bày tỏ tình yêu, chả đợi ai phải bảo.

2.) Bố dãi tử tế với một thiếu nữ, không có ý tưởng đen tối, không bao giờ làm việc gì bất lịch sự, người ấy luôn rõ minh, người ấy cũng đối đãi tử tế. Sau, không biết tại sao lúc đó xem người ấy gửi thư về và xir với mình quá tệ. Vậy địa vị mình, mình có nên tâm sự như người ấy không?

— Nếu xét minh không làm gì nên lỗi, thì nên nghĩ xem tại sao người kia lại thay đổi thái độ như vậy. Vì một sự hiểu lầm chẳng, hay vì ai dèm pha? Nên viết thư hỏi thẳng ngay người thiếu nữ, và bày tỏ cách cư xử của mình là hơn cả. Đó là công việc minh nên làm, còn người kia có hiểu hay không hiểu là việc của họ, bắt tất phải quan tâm đến.

114 Huế — 1.) Tập thể thao lối Thụy-Điển để lớn người. Vậy cách dạy cách tập như thế nào? Mua ở đâu thì có?

— Trả lời rất nhiều lần. Ông gửi mua các sách đó ở hiệu sách Taupin Hanoi, rất có nhiều thứ. (Cô Système Muller pour hommes), Méthode Naturelle du C. Vuibert, v.v.) Ông bảo người ta gửi cho biết các tên sách.

2.) Muốn mua tất cả sách của Tự Lực Văn Đoàn đã xuất bản (trừ báo) gửi hỏi nơi nào? Tốn bao nhiêu?

— Viết thư hỏi: nhà xuất bản Bùi Nay, 80 Đường Quan Thánh, ở đó sẽ trả lời cẩn kẽ, dù các tên sách và giá cả.

Thanh Văn, Hanoi — 1.) Người cao quát có cách gì làm thấp bát xuống không? Tập vỗ tay có lợi về cách ý không? Bây giờ bắc súp nào nghĩ đến chữa về việc ấy không?

— Hết người lùn thấp muốn tập cho

cao, giờ lại đến người cao muốn tập cho thấp xuống! Nhưng tiếc thay, người thấp có khi có thể tập cao lên được chút đỉnh, chứ người cao thì không tập cho thấp đi được, trừ phi chất bớt hơi ống chân đi thì không kề, nhưng đó là một phương pháp không mấy người thích dùng. Nếu có muốn đánh ngã người khác thì nên tập võ Tàu (hay võ Tây cũng được), chứ võ Tàu không làm thấp người đi đâu. Chưa có ông bác sĩ nào nghĩ đến cách làm vừa lòng cả cả, vì lẽ giản dị rằng không thể được. Nhưng trừ khi cao quá thì không kề, còn người cao đẹp chứ có xấu đâu? Muốn cho bớt cao đi, có có thể di giàn bằng gót, lra kiệu áo thích hợp, tóc nên chải đẹp xuồng, v.v. Mà có cứ để nguyên chiều cao vậy, có sao đâu.

Auta Faifo — 1.) Vì ham nơi giàu sang và danh lợi, cha mẹ đánh ép con còn nhỏ đang đị học phải ở nhà để lấy chồng có chức phận, nhiều tuổi. Dẫu người con gái có ứng hay không, chế độ giao dinh đó có đáng để ta phản nản không?

— Cố nhiên là đáng phản nản rồi. Nếu thật vì lòng ham giàu, và danh vọng thì không kề, còn nhiều khi cha mẹ cũng vì lo cho tương lai của con và muốn cho con được sung sướng, theo ý cha mẹ, tất nhiên. Vâng, khi, tiếc thay, ý muốn của cha mẹ lại không phải là ý muốn của con cháu. Nhưng cha mẹ chỉ nên khuyên bảo, làm hết bồn phận của mình là người đưa đường dẫn lối, thế thôi. Còn tại sao không để cho người con tự tay xây dựng đời của họ? Gã con chồ giàu có, vì muốn chiều lòng nhà trai, vì tình quen biết đi lại của hai bên, vì muốn nhờ và hay nương tựa, đều là hành động ích kỷ và hèn mọn cả, và hy sinh cái đời của con cho cái dễ chịu của mình. Ít khi cha mẹ nghĩ đến hạnh phúc của con lâm, phản nhiều chỉ chết vì cái tiếng: tiếng đã gâ được con chồ giàa, chẳng hạn.

2.) Em gái tôi, vào hội « Phụ nữ đoàn » đã lâu. Nay vì tình yêu, bố nhà ra đi. Vậy em gái tôi có phạm đến thanh danh hổ áy không? Vâng, đừng trước nhiều người đã chế riếu em tôi, tôi có nên dừng ra để bệnh vực em túi không?

— Vào hội nào thi hội, sự hành động của người nào chỉ riêng người ấy chịu trách nhiệm mà thôi. Vậy không bàn gì đến ai, và những người ngoài bàn tán chỉ là những người rồi thi giờ và rồi miễn. Còn ông muốn bênh vực em ông thì tất nhiên, nên ông cho em ông là phải.

Trần Ngọc Chi, Hanoi — 1.) Mũi lắc nào cũng có hột trống có (không có như trống cá ở mũi), dâ-nän nhiều län nhưng rồi lại có. Vâng lắc nào cũng có mõ hõi làm bông mũi. Vậy dùng cách nào, lấy khăn một lượt lau luôn luôn có hại gì không? Läm thế nào cho hết trống cá ở mũi.

— Trống cá là một bệnh rất khó chữa khỏi, vì căn bệnh không ở ngoài da mà thôi, còn liên lạc đến các bộ phận (tiền hoà) ở trong nua. Ở mục này đã nhiều lần lâm chì cách chữa trống cá. Ông nên xem lại. Còn lau luôn thi công không có gì là hại. Nếu chỗ da đó hay nứt thi thoả át kem.

(Xem tiếp trang 14)

Bút máy

Ngòi vàig của
◆ HOA-KỲ ◆

PARKER
WAHLER
EVERSHARP
CONKLIN

giá 23p50 34p50 51p75.

giá 17p50 15p25 24p50 33p85.

giá 9p25 10p50.

giá 10p50.

BƯỚM



(Tiếp theo)

TIẾNG Kim nói nghe đã gần lâm.
Trương hòn vội vàng lên tóc, lên
trán, lên cổ Thu rồi theo đường
cũ chèo lên cao. Thu đứng nguyên
một chỗ, sửa lại mái tóc đợi Kim rồi hai
người cùng lên. Trương nói :

— Sao hai cô lên chậm thế ?

Kim đáp :

— Chúng em chèo nhanh thế nào được
bằng anh.

Nàng hỏi Thu :

— Chị có ngã lần nào không ?

Thu đáp :

— Ngã có một lần thôi.

— Không việc gì chứ ?

— Hơi việc gì.

Kim nhìn xuống chân núi, giơ hai tay nói :

— Cao thế này, ngã là chết mất xác. Chị
không việc gì là may mắn... Rõ thật dại, tự
nhiên lên dây mua lấy cái sợ.

Thu nói :

— Có sợ mới có thú...

Kim nhìn cái mốc gạch xây của sở đặc
diễn, bùi môi :

— Bao nhiêu gian nan, mà phiền nhất là
lên trời nơi không có gì cả.

Trương nói xen vào :

— Mà ở đời việc gì cũng vậy. Nhưng cần
gì cái đó. Số giới định bắt lên thì cứ nhắm
mắt lên, nếu sợ thì xoảng.

Chàng nhìn Thu và thấy Thu khẽ gật đầu
tỏ ý đã hiểu nghĩa bóng của câu nói. Một lúc
sau nàng mỉm cười nói với Kim :

— Có bao giờ em sợ đâu.

Xem xong chùa Thầy, cả bọn về thăm quê
chồng bà Bát. Ông Bát mắt đã lâu và hai ông
bà chỉ sinh có một người con gái hiện lấy
chồng ở làng. Khi trở về, tiện đường xe ô tô
ngừng lại ở chùa Trầm.

Trời đã về chiều. Trương thấy một nỗi buồn
mênh mông thẩm dần vào tâm hồn. Chàng
cúi đầu đi thong thả. Không khí yên lặng
buổi chiều vang lên những tiếng đập đá ở
bên kia núi, Trương nhìn Thu và thấy nàng
đi có dáng tự lự; chàng tự hỏi :

— Hay là Thu hối hận chàng? Không lẽ
nào.

Còn chàng, chàng buồn vì thấy vừa mất đi
không lấy lại được nữa một thứ gì đẹp nhất
trong đời; chàng thấy tình yêu của hai người
lúc ban sáng đã tới một mức cao cực điểm và
từ nay trở đi chỉ là lúc tàn dần: ánh sáng rực
rỡ đã tắt và buổi chiều buồn bắt đầu về trong
lòng chàng, trong đời chàng từ nay.

Tới Hanoi, Mỹ hỏi Trương ở đâu để đưa về
nạn nhà. Trương vội cắn, không muốn cho
mọi người trông thấy cắn nhà tiêu tụy của
chàng.

— Anh cho tôi xuống đây thôi.

Rồi chàng chào bà Bát, và bắt tay Mỹ, Họp :

— Thời cháo hai anh, nói là vĩnh biệt thì
đúng hơn, vì mai tôi đi sớm.

Mỹ nói :

— Có gì mà vĩnh biệt. Anh cố lên choi luôn

Trương quay lại. Chàng nhìn Thu và thong
thả, rất lễ phép cúi đầu chào. Thu ngồi ép
minh trong góc xe, đầu nghiêng tựa vào cửa
kinh. Nàng mở to hai mắt, yên lặng nhìn
Trương và quên cả đáp lại câu chào của
chàng.

Trương đứng lại trông theo chiếc xe đi vụt
về phía Giám rồi thong thả rẽ về đường Ngọc
bà. Khi qua nhà dưới, bà chủ nhà bảo chàng
cố một bức thư :

— Thư gửi đến đây thì chỉ là thư ở nhà
quê. Có lẽ của Nhan chàng? Chắc Nhan hỏi
Tuyền chỗ & của mình.

Lên gác tháp đèo, chàng bóc thư ra coi mới
biết là thư của Ông chủ hỏi chàng xem có
bằng lòng lấy cô Phiên con ông hàn Tích ở
phố Huyện không :

— « Hôm nay anh về xem mặt. Hay có lẽ
anh đã biết mặt rồi, vì hôm cưới em cô ta
cũng có đến di phu dâu giúp ».

Ngay bên cạnh có chua mấy chữ :

— « Hôm ấy cô Phiên mặc chiếc áo nhung
màu lam, cái áo nhung lam đấy anh ạ. »

Chàng nghĩ ngay đến Mai và ngồi cười một
mình. Đưa mắt nhìn qua đoạn dưới, chàng
thoáng thấy :

— « Nhà cô ta cũng khá. Ông hàn có thể
giúp anh sang Pháp... »

Đọc mấy chữ ấy, Trương ngừng lại suy nghĩ
một lúc lâu rồi chàng tức lưỡi cau mày và
nát bức thư vứt xuống đất. Tuy cái ý tưởng
lấy Phiên để khỏi đi làm cũng có thoáng qua
óc mà chàng vẫn thấy mấy câu sau cùng của
ông chủ xúc phạm đến danh dự chàng nhiều
lắm. Trương nghĩ có thể lấy Thu làm một
diều rất ác, rất vô nhân đạo đối với Thu,
nhưng còn việc lấy Phiên vì nhà Phiên giàu
— một việc rất thường có — thi chàng thực
không tài nào làm nổi.

CHƯƠNG THỨ VI.

Ăn cơm xong, Trương không ngủ trưa, ngồi
nhìn mưa rơi ngoài cửa sổ và đợi giờ đi làm.
Mai là chủ nhật và Trương định tối hôm nay
đi Hanoi thăm Thu nên chàng chỉ mong cho
thời giờ chóng qua. Công việc ở sở rất nhàn,

nhưng chính vì thế nên chàng thấy đời chán
nản hơn đời một người đi dãy. Làm như vậy
để làm gì? Có nhiều khi Trương đã thấy không
chiều nỗi được nữa, toan bỏ việc ngay rồi muốn
ra sao thì ra. Suốt một tuần chàng chỉ ngồi
đợi đến thứ bảy để lên Hanoi, nhưng hé đến
rạng thứ bảy chàng lại thấy việc lên thăm
Thu có bao nhiêu thứ phiền nhiễu khiến
chàng nản: lên thăm là một việc không nên
rồi, và lên thăm lại còn phải về nữa. Trương
sợ nhất lúc chiều chủ nhật từ biệt Thu về
Hải-phòng. Thành thử từ lúc bắt đầu nhàn
việc đến nay đã gần một tháng, chàng chưa
lần nào lên thăm Thu được.

Lần này Trương cũng chưa biết đi hay là
không và chàng bối rối khó chịu chỉ vì không
sao nhất quyết được. Trương lấy làm lạ sao
cái chết chưa đến để tình cảnh này khỏi kéo
dài ra mãi. Lầm nhầm tính Trương ngạc
nhân thấy mới được mười tháng.

— Độ này mình cũng không yếu lắm.

Chàng chợt nhớ đến câu của Kim ở chùa
Thầy :

— Khỏe hẳn hoi rồi lăn dùug ra chết trong
một lúc bất ngờ nhất.

Mười tháng đã đi qua rất nhanh. Sống với
vàng đẽ khỏi phi thi giờ, Trương thấy mình
chỉ phi đời mình vô ích, mua thêm bao nhiêu
đau khổ è chে cho tâm hồn.

— Người ta không thể nào sống gấp được.
Nhưng đâu thể nào đi nữa, Trương vẫn
thấy mười tháng ấy còn dễ chịu hơn một tháng
vừa qua — vì thi giờ đi rất mau — , Trương
tức bức đứng lên ra mắc lấy áo sơ mi khoác vào
người. Bỗng chàng yên lặng như tượng gỗ rồi
nói mấy câu nửa tiếng Pháp nửa tiếng Nam
giọng bỗng dùa :

— Sống gấp hay không sống gấp, dằng nào
cũng tệ như dằng nào, cái cách tốt hơn hết là
nhồi một viên đạn nhỏ vào trong sọ. Tách
một cái, thê là xong. Ngọt như mía lùi.

Chàng huýt sáo miệng một cách vui vẻ rồi
mở cửa gọi xe lên sở. Nhân người bạn cùng
một buồng giấy thấy chàng vào, ngửng lên
hỏi :

— Hôm nay anh đi chậm đến nửa giờ.

— Lạ nhỉ. Thế mà tôi chỉ rinh rinh đi thật

sớm.

Nhân cười :

— Thế thì hơi lạ thực. Còn tôi đã hai năm
nay không bao giờ đi chậm cả.

Trương vui vẻ nói dùa :

— Thế thì lại lạ hơn.

— Chẳng lạ gì cả. Vì tôi ngủ ngay đây, ngủ
để trong kho luôn thè. Không cửa, không nhà.
Ngủ ở kho, ăn ở hiệu, tắm ở sông.

TRUYỆN DÀI của NHẬT-LINH

TRẮNG

— Thế đến lúc chết?

— Chết thi chôn ở nghĩa địa.

Trương ra mở két lấy sổ sách. Chàng mở ngăn kéo con đếm lại số tiền. Có ba tờ giấy một trăm nghìn nguyên của nhà Thành Ich ở phố La-côm trả sáng ngày và một trăm bốn mươi đồng giấy lẻ. Trương quay ra nói tiếp câu của Nhân :

— Tôi, tôi không thích chôn ở nghĩa địa. Xếp hàng như lính, chẳng có gì thú.

Nhân cãi :

— Ở nghĩa địa đông, vui chứ. Năm một mình giữa cảnh đông những hôm giờ mưa như thế này thì buồn chết.

Nhân cất tiếng cười lớn. Trương đột nhiên hỏi :

— Lão Daniel đến đây chưa?

— Chưa?

— Lạ nhỉ. Hôm nay chắc lão ta đi đâu vắng. Trương ngồi, giờ sô loay hoay tinh. Cả một buổi chiều chàng chẳng phải làm có hai cái tính cộng với hai cái tính trừ. Nếu làm xong, hết việc phải ngồi không nên Trương viết chằng chít các con số lên một tờ giấy nghịch chơi cho đỡ buồn. Chỗ chốc chàng lại đưa mắt nhìn đồng hồ. Nhìn đương viết bút cười :

— Anh tính gì lạ lùng thế. Sáu bảy bốn mươi hai, viết bốn nhớ hai. Cứ thế mà nói mãi được. Nhầm phải dèo thì chết.

— Phải đến à?

— Chú gì. Không đến thi ngồi lù thay. Có thể thôi.

Trương nghĩ thầm :

— Lạ quá, đến giờ mà lão Daniel chưa đến. Chàng nhìn đồng hồ :

— Bốn giờ kém mười lăm. Bốn giờ đúng thì Daniel phải ra ngoài mở với ông chủ nhất.

Trương đứng dậy đi lại lại một lúc, ra cửa đứng nhìn rồi lại quay vào ngồi vừa tính thầm vừa suy nghĩ :

— Bốn mươi hai, viết bốn nhớ hai, hay là viết hai nhớ bốn, dâng nào cũng thế. Một là Thu vẫn yêu mình, nếu vậy không có gì thay đổi cả. Hai là Thu không yêu mình nữa, mà mình cũng mong cho Thu chán mình — nếu

vậy Thu xoàng lầm. Mà nếu Thu xoàng thì mình bết yêu ngay, còn gì hơn nữa. Vì chi, hai với hai là bốn... rõ ràng lầm. Minh tbut két mà Thu còn yêu mới thực là yêu. Thu không yêu nữa càng bay. Thủ xem sao. Đằng nào cũng có lợi.

Trương nhìn đồng hồ, lại nhìn ra cửa.

— Trời mưa mãi thế này. Lão Daniel chắc ngại giờ mưa không đến. Bốn giờ kém mười lăm còn gì. Minh sợ à, còn sợ à. Sợ cái gì!

Chàng không sợ, nhưng lúc đó bồn chồn không yên, chẳng mong cho Daniel đến ngay, khám sổ và thu tiền két như mọi lần. Sao lần này ông ấy lại oái oăm đến chậm đê cho chàng khổ sở như thế? Trương cúi mặt xuống, ngoay bút thành những vòng tròn to dần, lồng nhau trên tờ giấy :

— Giờ ta thử cỗ trường tượng xem. Ta yêu một người con gái, người ấy... ăn cắp tiền của một hiệu để lấy vé tàu đi tìm mình... chắc mình vẫn yêu. Minh chỉ hết yêu khi nào cô ta phụ mình hay không dám ăn cắp tiền... Vậy Thu vẫn yêu mình. Có khi yêu mình hơn vì Thu kiêu ngạo lắm... Chẳng có gì mà sợ, chết cũng không sợ lại còn sợ một việc cỏn con thế này à?

Chàng giật mình nghe có tiếng xe ô tô dỗ và ngừng lên sung sướng rằng xe ấy chính là xe của ông Daniel. Chàng thấy ông ta đã thẳng vào buồng ông chủ rồi.

— Xong chắc sang đây.

Chàng vò nát tờ giấy viết nhầm vứt vào sọt giấy, ngồi lại ngay ngắn và lấy cuốn sổ ra lầm nhầm tinh.

— Minh sợ quái gì ông ta mà phải vò vĩnh thế này. Mất việc thi cần gì.

Chàng đứng lên lén ra cửa đợi.

— Chắc gì mình đã thụt két. Phết vài nghìn về trả tiền két, từ giã họ rồi phải biết.

Chàng nghĩ đến cuộc đời sống ở Hanoi nhiều tiền, gần Thu một hai tháng trước khi chết. Chàng nghĩ đến vẻ ngạc nhiên của tụi Vinh, Trực, Đặc... chàng sẽ báo thù cho họ biết tay, báo thù bằng cách tỏ ra mỉm cười hào phóng chứ không bẩn tiện như họ. Trương

lại lấy làm tiếc rằng Daniel còn đến sở.

Một lát sau Daniel ra, đi thẳng về phía ô tô, dáng vội vàng. Thoáng thấy Trương, Daniel giơ tay làm hiệu và nói gì Trương nghe không rõ nhưng đoán là :

— Tôi phải đi ra mờ ngay bây giờ.

Trương đợi cho cái xe di khuất, lắng tai nghe tiếng còi bóp ở ngoài phố nhỏ dần rồi quay trở vào nghĩ thầm :

— Lỗi ở cả anh Daniel. C'est la faute à Rousseau.

Đến giờ tan sở, Trương mở két cất sổ sách. Chàng kiểm lại sổ tiền một lần nữa rồi cò bao nhiêu bỏ cả vào túi áo trong. Trương thấy mình điềm nhiên như làm một công việc rất tầm thường: chàng thốt nghĩ đến lúc đưa thư cho Thu; lúc ấy chàng cũng không cảm động gì cả như bây giờ. Chàng nhớ lại câu :

— Cố cứ bình tĩnh... Không có gì đâu.

Nhưng ra đến ngoài, Trương mới bắt đầu hồi hộp thấy công việc mình vừa làm có vẻ quan trọng, thấy mình vừa phạm một tội rât lớn. Chàng đứng lại :

— Nếu thế thì dem trả quách...

Nghĩ ngợi một lát, chàng lắc đầu di thẳng :

— Không can gì, đến thứ hai dem trả lại cũng được chứ sao.

Nhưng lúc nghĩ đến đây, Trương biết rằng thế nào mình cũng thụt két rồi. Chàng lấy làm lạ rằng hai lần phạm hai tội rât lớn ở trong đời — lần này và lần đưa thư cho Thu — chàng đều cảm thấy giống nhau như hệt. Chàng không muốn thụt két nhưng biết trước là thế nào cũng thụt két, cũng như khi trước biết là không nên đưa thư mà vẫn cứ phải đưa thư. Chỉ khác là lần trước có lần chút sung sướng ngấm ngầm, mà lần này chàng chỉ thấy bứt rứt như đã liều một cách đại dột, vô ích.

Trương vào một hiệu cơm tây thật sang, gọi thử rượu hảo hạng uống say sưa để khỏi nghĩ ngợi lỗi thời. Lúc đương uống cà phê, trời lại đồ con mưa to. Trương chắc chắn là thế nào cũng đi Hanoi, chàng thấy về nhà là một việc vô lý nữa :

— Trời mưa như thế này mà về nhà nằm mèo khỉ trong túi có hơn bốn trăm bạc thì mệt là diên, hai là ông thánh.

(Xem tiếp trang 18)

NHẬT-LINH



VUI CU'O'I

Của Nguyễn Bình

Nhanh trí

Đang giờ giảng bài, trò Sứa thưa
cơ cùi xuống gầm bàn ăn nốt chiếc
bánh tay. Chẳng may thầy giáo trong
thầy, liền cầm thước kẻ xăm xăm di
xuống, vừa giở thước lên thì trò
Sứa kêu: « Ôi! giờ đánh còn tránh
miếng ăn. Coi lạy thầy... »

?????

Bà được mấy cháu rồi?
Cám ơn bà, tôi hiem hoi lắm,
mới được một cháu...
Cháu có ngoan không?
Thưa bà cháu ngoan lắm ạ!
Ôi! Quý hóa quá! Bà không đến
nỗi phải buồn như tôi vì có con hư,
mới 17 tuổi đã trai gái, cờ bạc... Thưa
cháu nhà ta không ăn chơi gì chứ?
Không ạ! Thưa bà cháu mới lên
5 ạ!
?????

Của Minh

Hỏi thăm

THẦY BỐ A. — Bác gái ở cũ, cháu
bé có khâu và chịu chơi không?
THẦY BỐ B. — Cám ơn bác, cháu
chịu chơi côn khau hay không tôi
chưa rõ mặt cháu.

Nói mèo

Vợ đang tiếp khách, chồng ở buồng
ngủ ra, vợ vội sua tay, miệng nói:
— Mười giờ, mười giờ,
Lúc khách về, chồng hỏi vợ:
— Sao lúc nãy mợ sua tôi vào mà
nói mười giờ luôn miêng thế?
— Cậu vỗ ý mắc quần rách ở móng
mà ra tiếp khách, sợ họ cười nên tôi
nói mèo để cậu vào; mười giờ tiếng
Tây chả là... đít dor (10 heures) là gi,

Của Trần-thiện-Cẩn

Vội vàng

THẦY. — Khi ông Kha-luân-Bô
(Christophe Colomb) đặt một chân
lên châu Mỹ, thì ông ấy làm gì?
TRÒ. — Ông ấy... vội vàng đặt nốt
chân kia lên ạ.

Nhầm

ĐỘI XẾP. — Anh lần đường anh đi,
anh trông ngược trông xuôi, có vẻ bị
mặt lầm, sao thế?
NGƯỜI BỊ BẤT. — Có gì đâu? Chỉ vì
quần tôi rách... dũng.

Chửi chửi

Cháu Lý Toét học chửi tây được
nửa năm. Một hôm đang ngồi học,
Lý-Toét hỏi:
— Góp cháu của chú chăm học quá,
thế chửi lây nói: « chú tôi » thì thế
nào?
— Thưa cháu là « mông ông » (mon
oncle) ạ.
Lý Toét câu. — À quán số lá! đỡ
mặt dạy!

Của N. v. Lưu

Chi cách

Người mua hỏi chủ bán hàng:
— Làm thế nào để mở cái hộp này
ra hở ông?
ÔNG CHỦ. — Cố khó gì đâu! Trong
hộp người ta có để sẵn giấy chỉ cách
mở rồi.

Lời trẻ em

BÚA TRẺ. — Ông bán cho tôi hộp
sữa 0p60.
CHÚ TIỆM. — Sữa hôm nay lên giá
0p65.
BÚA TRẺ. — Thế ông bán cho tôi
hộp sữa hôm qua vậy.

BỐ. — Thuở bé, mày có thấy lao học
lười như mày không?
CƠN. — Thưa thầy nhưng lúc ấy
chưa để con ạ.

Chết thơm tho.

THẦY. — Chết cách nào được thơm
tho?
TRÒ. — Thưa hòm chết như con heo
quay ạ.

Hỏi giờ tàu

— Bao giờ tàu chạy đúng giờ?
— Bao giờ xúp lè là nó chạy.

Anh hagy đêm xem

AT. — Anh biết trong mình người ta
có bao nhiêu lỗ chân lồng không?
BÉ. — Tôi biết chút.
AT. — Bao nhiêu?
BÉ. — Có 3 600 lỗ chân lồng.
AT. — Anh nói khoác.
BÉ. — Không tin, anh hagy đêm.

Của Huỳnh-văn-Châu

Đầu cúng thẻ.

Một hôm xă Xé di chợ, bỏ quên nón
ở nhà, đến nửa đường trời đã mưa to
mùa xă vẫn ứng dung đi bước một.
Có người đi đường thấy thế bảo:
— Trời mưa sao bác không chạy
nhanh lên cho khỏi ướt?

XĂ XÉ. — Chạy làm quái gì, dắt
trước cung mưa, dắt sau cung
mưa, anh bảo tôi chạy dắt nào cho
khỏi ướt?



N.N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 11)

2) Sóng nào cũng thế, sau khi rửa mặt, bao
giờ cũng có ít rủ ở khe mắt. Tôi lấy nước
lô lô que dùng để rửa mặt cho vào gốc rót
áp vào mắt cho rủ ra hết. Vụt rửa mắt
luôn luôn như thế có hại gì cho mắt không,
vì nếu không lấy hết rủ ra, thì mắt nó cứ
nguỵt làm sao ấy.

— Mỗi ngày rửa mặt một lần bằng nước
muối hay nước boriquée thì chẳng hại
gì mà lại tốt nữa. Nhưng nên rửa qua
thời, nếu rửa luôn, và nếu thấy khó
chiu trong mắt thì nên nghỉ. Mắt có rủ
nhieu là tai hay thê khuỷa, làm việc
mệt nhọc quá đắng, ăn của nóng, v.v.
Giữ gìn mắt cần thận và sống có điều độ.

Trần văn Bút, Bắc-ninh — 1. Bố mẹ già
muốn cho riêng một mình con út được
hưởng tất cả ruộng đất, nhưng chỉ cho
hưởng sau khi mình chết.

Như thế đối với pháp luật có được không?
Phật lâm thế nào để tránh những sự lỗi
thôi sau này? Lâm già già để bố mẹ và đủ các
con kệ trong thuận có đủ không?

— Muốn cho riêng một con như vậy
kể từ lời hứa công khai chút, vì con nào
chẳng là con, sao lại có kẻ yêu người
giết được.

Tuy nhiên, theo luật, cha mẹ có thể làm
chắc chắn để xử trí tài sản của mình tùy
theo ý mình, trừ các hương hỏa ra không
kể. Chúc thư phải làm thành tờ chữ,
hoặc do « note » lập, hoặc làm thành
chứng thư do người cha viết hay đọc
trước mặt lý trưởng và it ra phải có hai
người đã thành niên làm chứng. Làm
chứng thư không có viên chức thi thực
cũng được, nhưng phải chính tay người
cha viết và ký tên.

Chúc thư chỉ có hiệu lực sau khi cha
mẹ chết và các con không cần phải ứng
thuận hay ký tên vào. Cha mẹ ký tên và
bảng lòng là được rồi.

Thượng chys Gia-long, Hanoi — Tôi chán
đời lắm. Không phải thất vọng vì học hành
hay tình duyên trắc trở. Ông bảo hộ cho
một cách gì để tôi tìm thấy trong cuộc đời
tôi ngất của tôi một nguồn vui để yêu đời
mà thích sống. Đọc sách thì chỉ vui chốc
lát, dù chơi lại càng buồn thím. Vậy chỉ
còn một cách là tu nơi cửa Phật?

Ông bảo hộ cho tôi có nên đi tu không
dưới đầu Phật để tìm một tia hạnh phúc
không?

— Chính cái cầu hỏi băn khoăn của
ông cũng lò ra ông có một ý chí yêu
đời. Sự chán nản của ông chỉ là một lúc
mỗi một cảm giác hồn hồn. Sự mỏi mệt ấy
một phần lớn do ở sức khỏe không được
thăng bằng. Vậy « phượng thuốc » linh
diệu nhất ông nên theo bài giờ là: vận
động nhiều, và, nếu có thể, nên sòng
nhieu ở nơi rộng rãi, đi du lịch, hoặc
đi bộ không khí luồn. Bì tu không phải là
một cách tim nguồn vui. Kể tu hành cần
phải thấy tiếng, gọi của tôn giao và có
thiền bẩm về sự tu hành. Nếu không, đó
sẽ lại là một cớ thất vọng nữa.

Nguyễn Hữu Đamm — Tôi bắt buộc phải
lấy một người mà tôi không yêu; nếu
không vắng lời, thằng me tôi sẽ không cho
đi học nữa. Bây giờ tôi có thể cứ cưới về
nhưng tôi thì không bao giờ đẻ lại với người
vợ ấy. Có thể như thế được không? Hay
tôi nên bỏ họ mà thoát ly?

— Ông nên tìm hết lời quyết liệt phản
giải với song thân ông, nếu không được
thì thà tìm cách khác để có thể học tập
lấy còn hơn là hy sinh hạnh phúc cho
một cuộc phối hợp bất như ý. Cái ý định
cưới vợ về rồi bỏ dở là một ý liều linh
rất tai hại cho đời ông và nhất là đối
người đàn bà kia.

Bệnh tinh

Mắc bệnh lâu, giang mai, haj, cam,
hột xoài, vân vân chỉ nên tìm đến
dúc tho dưỡng

131, Route de Hué — HANOI

mà chữa khoán hoặc uống thuốc sẽ
được khôi phục chấn. Thuốc không
công phat, không hại sinh dục.
Nhà thuốc nhận chữa nhiều bệnh
rất linh nghiệm.

CÓ CỨNG MỚI DỨNG ĐẦU GIÓ



Nhà cửa

CON người ta, lớn lên, không phải chỉ còn có việc: lấy vợ lấy chồng là xong. Ai tinh, dẫu dăm thám đến đâu, cũng không thể làm đói vợ chồng mới no nê xuất một ngày hay ấm áp xuất một mùa đông được.

Vì thế, dỏi vợ chồng ấy cần phải săn sóc, lo nghĩ đến những điều khác cần cho cuộc đời của họ it ra cũng như tình yêu nhau.

Điều thứ nhất, là phải làm thế nào cho có nhà mà ở. Nhà tranh với tấm lòng vàng, như lời thi sĩ đã nói, nhưng nếu không có nhà tranh thì nhà gạch cũng không sao, miễn cho có nhà là được rồi.

Nhưng có nhà ở, tức là bắt đầu sinh ra nhiều chuyện rắc rối, khó chịu. Nếu nhà của ta là một cái hang thiên tạo trong rừng thẳm thì có lẽ không đến nỗi thế, nhưng những ngôi nhà như vậy rất hiếm. Thường lệ, nhà ta ở lại ở nơi động đúc, và vì thế, ta không ở được yên. Chủ nhà có thể đến làm phiền người di thuê, người di thuê cũng có thể làm phiền chủ nhà, và cả hai đều có thể bị hàng xóm hay nhà nước làm phiền được.

Người di thuê thi thấp thỏm, chẳng biết có được ở mãi trong nhà ở không, dù có đủ tiền để trả chủ nhà cũng vậy. Chủ nhà cũng thấp thỏm. Nhưng không phải là vì lo nhà nước tăng thuế; vì thuế có tăng, họ sẽ xoay xở bắt người thuê nhà chịu hộ họ mới

thôi. Cũng không phải họ sợ nhà nước lấy cả nhà lấn đất, vì có lấy họ cũng được đền tiề và thường là được lãi. Họ chỉ sợ có người di thuê hướng bỉnh mà thôi. Họ tưởng chừng như người di thuê có đủ khôn khéo để làm hại nhà họ, để làm cho họ khổn khổ, diệu dung.

Ngoài ra, lại còn bọn hàng xóm hay mắng mèo chửi chó và nha thu thuế im lặng nhưng đáng sợ,



vì nếu ta bắt đợi quá lâu một chút là nhà ấy lạnh lungi gửi giấy đòi, và thêm một tờ giấy, là tiền lại tăng lên.

Như vậy, người di thuê nhà, chủ nhà, hàng xóm và sở thu thuế đều có những quyền lợi, nghĩa vụ mà ta phải biết nếu ta không muốn người dâm lên chán ta.

NGƯỜI DI THUÊ

Không có nhà di ở thuê là một sự phiền, hẳn ai cũng phải công nhận như vậy. Nhưng sau khi đã công nhận như vậy rồi, nếu không có nhà vẫn phải di thuê như thường. Có điều đối với chủ nhà, ta phải biết đâu là quyền của ta, đâu là quyền của người mới mong có thể yên ổn mà hưởng cái thú ở nhà người dược.

Trước hết ta phải biết rằng thuê nhà bao giờ cũng chỉ là thuê trong một thời hạn nhất định mà thôi, hoặc một tháng, một năm, hoặc ba năm, sáu năm, cho đến 99 năm là cùng. Không thể cho thuê vĩnh viễn được, vì cho thuê như vậy tức là bán mất rồi.

Cho thuê có thể làm thành giấy, hoặc chỉ nói miệng. Làm thành giấy thì vẫn hơn, vì nếu chỉ nói miệng thì một bên có chối sẽ phải viện chứng cứ thêm khó

khăn ra mà không có ích lợi gì cho người di thuê cả. Vả lại nếu thuê trong một thời hạn dài quá ba năm, thì luật hộ Bắc kỳ bắt phải làm thành giấy.

BẢN KẾ HIỆN TRẠNG

Hai bên thỏa thuận rồi, thì người di thuê chỉ còn có việc dọn đồ đến ở. Nhưng không nên vội vàng hối hắt mà có khi quàng phái giày. Lúc này, người di thuê phải nhớ cho kỹ rằng theo luật, nhà cửa giao cho mình thuê phải sạch sẽ sửa chữa chu tất cung như lúc mình trả nhà cũng phải cho sạch sẽ sửa chữa đầy đủ như lúc đến ở.

Vì vậy, người di thuê cần thận nêu mời chủ nhà đến làm một bản kê hiện trạng. Ở đây cần phải đổi mặt một lời, nhà cửa cho thuê thế nào cần phải rõ như thế để phòng những sự lôi



thôi có thể xảy ra được. Nếu người di thuê cứ nhầm mắt ký nhận một bản kê do chủ nhà đưa ra mà không xem xét lại cho kỹ, thì người di thuê kẽ cũng khá đại dột.

VỆ SINH

Nhà cửa giao cho người di thuê còn cần phải thoáng khí, sáng sủa, hợp vệ sinh nữa. Nếu không thế, chủ nhà sẽ phải chịu trách nhiệm về những sự không may có thể xảy ra. Thị dụ như con cái của người thuê vì nhà ẩm thấp không hợp vệ sinh mà sinh ra ốm rồi chết, thì chủ nhà có thể bị tòa án bắt bồi thường được. Những ông chủ nhà chỉ nghĩ đến tiền, mặc người di thuê

sống chen chúc trong sự tối tăm hôi hám phải coi chừng: không những các ông phải bồi thường cho người di thuê, mà Chính phủ còn có thể cấm các ông cho thuê những ngôi nhà có hại cho sự vệ sinh chung được.

Thường thường, các ông này thấy tiền là tối mắt lai, không nom xa quâ sống mũi của mình. Có khi các ông cho thuê cả công nhà, cả nhà bếp, cả nhà dê ô lô nữa làm nhà ở mà không biết ngượng và rồi có bị lôi ra trước tòa án nữa, các ông lại còn ngạc nhiên không hiểu vì đâu mà đến nông nỗi ấy nữa.

RÈP VÀ MỐI

Các ông nên nhớ rằng không những các ông phải chịu trách nhiệm về sự ẩm thấp không hợp vệ sinh của các nhà ông, mà các ông còn phải chịu trách nhiệm vì bọ và rèp ở trong nhà nữa. Thị dụ như người thuê trước dọn đi, để lại trong nhà vô số rèp và rận làm kỷ niệm, bồn phận chủ nhà là phải tẩy ngay cái kỷ niệm ấy đi, nếu không, người di thuê sau có thể đòi lại tiền đặt và bắt bồi thường nữa.

Nhưng còn mối, là thứ bọ khó lòng mà trừ tiệt được, thi chủ nhà có lẽ không phải chịu trách nhiệm. Nghĩa vụ của người di thuê lúc đó là phải rũ sạch thảm hoặc chiếu đi, miễn là đừng đem ra ngoài hiên gác rũ xuống đầu khách qua đường chơi.

(Còn nữa)

Tường Văn

KHÁI-HƯNG và NHẤT-LINH

ganh hàng hoa

(Tái bản)

Dày 250 trang Giá 0\$60

ĐỜI NAY

15

HOÀNG ĐẠO

CON ĐƯỜNG SÁNG

Dày 200 trang. Giá 0\$50

ĐỜI NAY



CHÁU (đọc) — Biên-giả kiêm dịch-giả viết: Tác-giả thuật lại cho độc-giả nghe chuyện thính-giả hất bình với diễn-giả...

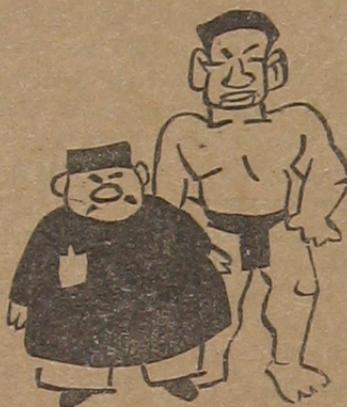
ÔNG (mắng) — Đồ xác láo! từ khi mày [đọc báo] đến giờ, tao không nghe thấy cái gì là thật cả!

Luyện Tập Thân Thể CẦN THIẾT NHẤT BỐI VỚI HẠNG TUỔI NÀO?

Tôi đã từng nói nhiều đến những sự ích lợi của môn Luyện Tập Thân Thể, với những điều áp dụng cần thiết và quan trọng trong đời người. Song le, không phải là bắt cứ hạng người nào cũng đều cần đến sự luyện tập thân thể như nhau; cái lẽ dĩ nhiên đó, chắc các ngài đều hiểu, vì một người thợ máy chả hạn, xuất ngày hì hục với kìm với kẹp, với búa, v.v. cưa, v.v... chắc hẳn không cần đến sự luyện tập thân thể bằng những ngài làm việc ở bàn giấy, xuất ngàng bị giam hãm vào trong bốn bức tường và công lung, di mũi xuống những hàng tinh dài dằng dặc, bên cạnh những trống giấy cao ngắt đầu, đây bụi bặm. Cũng như những người nông phu làm việc ở những nơi đồng ruộng, bạn thân của những ánh nắng vàng và lán gió lồng, chắc hẳn không cần đến sự luyện tập thân thể bằng những quan Nghị, quan Hàn 10 tuổi và 20 tuổi, chắc nhiều ngài cho là vô lý; song thực ra thì không phải là quá đáng vì trong đời, có rất nhiều người có những khí tượng riêng ngay khi còn bé, cũng như Lưu Bị ngang xưa có khí tượng làm vua ngay từ hồi còn là đứa trẻ lên ba ở quận Trác. — Vậy thì ta hãy thử theo dõi một quan — một quan Hàn chả hạn, trong tất cả các hạng tuổi trong đời người để xem trong hạng tuổi nào, sự Luyện Tập Thân Thể có ích nhất.

Vậy thì chỉ những người ở những nơi thành thị, tất cả những người, hoặc vì bị chức nghiệp bắt buộc, hoặc vì nhở ở cái địa vị giàu có của mình với cái thói quen ý lại, lười biếng, mà xuất ngàng chỉ ăn rồi lại ngồi yên một chỗ, không vận động, cái nhẫn đến một công việc gì động chạm đến thân người; chỉ những người đó là phải cần đến sự luyện tập thân thể nhất mà thôi.

Song le, ngay ở trong hạng người này, cũng không phải là bắt cứ hạng tuổi nào cũng đều cần đến sự luyện tập thân thể như nhau cả, vì một quan Hàn lúc 10 tuổi không phải cũng cần đến sự L.T.T.T. như một quan Hàn lúc 30 tuổi, và một quan Nghị lúc 20 tuổi không phải cũng cần đến sự L.T.T.T. như một quan Nghị lúc 50 tuổi. — Tôi nói đến những



quan Nghị, quan Hàn 10 tuổi và 20 tuổi, chắc nhiều ngài cho là vô lý; song thực ra thì không phải là quá đáng vì trong đời, có rất nhiều người có những khí tượng riêng ngay khi còn bé, cũng như Lưu Bị ngang xưa có khí tượng làm vua ngay từ hồi còn là đứa trẻ lên ba ở quận Trác. — Vậy thì ta hãy thử theo dõi một quan — một quan Hàn chả hạn, trong tất cả các hạng tuổi trong đời người để xem trong hạng tuổi nào, sự Luyện Tập Thân Thể có ích nhất.

Từ một đến 5 tuổi. — Sau lúc sinh ra đời, một quan Hàn chắc chắn ở một trong hai cái trường hợp sau này: Một là quan lớn quặt queo, yếu đuối và ngài sẽ lập tức quay về chầu Trời ngay sau đó ít lâu, vì hai quan

Hàn ông và Hàn bà, trong lúc tinh toán công việc cho Ngài ra đời là những thân hình truy lạc, đau yếu, tật bệnh, không đủ lực để tạo cho ngài cái sức mạnh sống ở đời. Hai là quan lớn là một đứa trẻ trung bình, không quặt queo lám mà cũng không khỏe mạnh lắm, nếu quan ông và quan bà đều không đến nỗi ốm yếu hoặc già nua gì cho lầm. Khi đã nuôi được rồi thi chả trong 6, 7 tháng là quan lớn trở nên một đứa trẻ mồ mảm ngay, nhờ ở chỗ tiền nhiều, bạc lâm, các điều kiện vệ sinh đầy đủ, sống trong những tòa nhà cao ráo, sạch sẽ, thoáng mát, kể hưu người hạ thấp nắp, các đồ lâm bô đầy bàn và luôn luôn có một Quan Đốc chục sẵn ở ngoài cửa, xách cặp chạy vào thăm « Chú Bé », mỗi một khi chú bé « ẻ mìn », nóng dầu, đau bụng. — Cho đến 5 tuổi, quan lớn là một đứa trẻ khát khỉnh, khỏe mạnh, hăng háo, nhờ ở cái sức thiên nhiên của tạo hóa, nhờ ở vệ sinh và cũng nhờ ở các thuốc lâm bô, tuy rằng không phải lập luyện gì! Mà thực ra, ở cái tuổi đó, không có đứa trẻ nào cần lập luyện cả; chỉ một cái sức mạnh huyền bí của tạo hóa là đủ rồi. — Ở chán Âu, giáo sư Muller có nghĩ ra một cách luyện tập riêng cho những đứa trẻ lên 3, 4 tuổi; nhưng theo ý tôi thì bấy một đứa trẻ lên 3 hăng say lập luyện thân thể thì thật là quá lốm!

Từ 5 đến 15 tuổi. — Cho đến 5, 6 tuổi, đứa trẻ bắt đầu đến thời kỳ nghịch ngợm, và khi đã đến tuổi này thì dù nghiêm trang, đứng đắn đến đâu, dù bản tính thích đội khăn chăn nhặt, mặc áo màu vàng, vứt chăn chăn ngủ, đi đứng trịnh trọng, đường hoàng đến đâu, quan lớn Nghị hay Hàn cũng phải chịu theo cái luật thiên nhiên của Tạo hóa là thích chạy nhảy, nô đùa hò hét, leo trèo, phá phách; và những cái nghịch ngợm đó không phải đều là những



le 1er août 1940

Réouverture des Cours de Culture Physique dirigés par M. Nguyễn Hợp-Vỹ
146 Avenue du Grand Bouddha Hanoi

Lutte sociale contre la CONSTIPATION, la GRAISSE et toute défaillance physique.

Succès garantis

trò hứ thân mật nết cả, như hai quan Hàn ông và Hàn bà lưỡng, mà chính đó là những điều cần thiết để lỗ ra quan lớn là một đứa trẻ khỏe mạnh, không đau yếu, và là để tạo cho quan lớn sau này một thân hình cường tráng lực lưỡng. Cho đến 15 tuổi, nếu có một sức khỏe trung bình, và nếu xuất ngày ngoài những giờ học tập ra, chỉ thích chạy nhảy, leo trèo, đánh lộn, « làm giặc » để quan lớn ông và bà không chịu nổi, thì tất cả các quan Hàn, quan Nghị, quan Huyền, quan Tham vị lai và tất cả những đứa trẻ con nhà binh dân nữa, đều không cần đến sự Luyện Tập Thân Thể một tí nào vì cái lẽ rất giản dị là chỉ một cái tình thích động tự nhiên đó cũng đã giúp cho sự tiêu hóa được dễ dàng, mạch máu lưu thông, sự hô hấp mạnh mẽ và để cho thân thể nở nang cường tráng và lớn lên một cách tự nhiên, mau chóng, chỉ triết ra khi nào quan lớn là người sớm nổi được trí nhớ quá, nghĩa là mới 11, 12 tuổi đầu mà đã sớm nghiêm nghị, đứng đắn, đường hoàng bệ vệ, và xuất ngày chỉ ăn rồi lại nằm ra một chỗ như hai đứng phụ mẫu, hoặc quan lớn là một đứa trẻ ốm yếu cảm cõi không đủ sức nghịch ngợm; và chỉ trong hai trường hợp là những đứa trẻ dưới 15 tuổi mới cần đến sự Luyện Tập Thân Thể theo phép khoa học mà thôi, mục đích là để giáo hóa cái thân thể cho trung bình và để lại có thể giao trả cái địa vị, trong tuổi nó. — Nói tóm lại, đối với những trẻ từ 5 cho đến 15 tuổi, bồn phận của cha mẹ là phải tìm cho chúng những nơi rộng rãi, thoáng mát, cây cối rậm rạp, phong cảnh đẹp; những vụ nghỉ lâu nén cho chúng ra những nơi bờ biển hoặc núi cao, mặc cho chúng chạy nhảy, hò hét, leo trèo, bơi lội, để cho cái thiên tính nghịch ngợm được đầy đủ, những cái nhu cầu của tuổi chúng được thỏa mãn; và được như vậy, thân thể chúng sẽ nở nang cường tráng, sức khỏe sẽ dồi dào chứ không cần gì đến sự Luyện Tập khoa học, phiền phức và ép buộc.

(Còn tiếp)

Nguyễn Hợp Vỹ

HỘP THƯ

Vì giáo sư Vỹ đã nghỉ mát nên những thư từ của các bạn đọc ở xa chém trả lời, xin các bạn thứ lỗi cho.

Anh Huỳnh Cảnh. — Anh về ngay Hanoi để tiến hành công việc in sách. Nhà in không thể chờ lâu được. Mọi nhận được giấy phép của anh Xuân Diệu. Anh kịp về ngay cho. — Phụng

Ô. Đặng An Tinh. — Xin ông cho biết địa chỉ mới và nhắc lại số mang da trước kia ông gửi về « Tình Hoa » mua tiểu thuyết « Vũ Lòng ».

Đỗ Đức Thu

CABINET D'ARCHITECTE
LUYỆN, TIẾP, ĐỨC
42 Borgnis Desbordes, Hanoi
Téléphone : 679

CAO

Trang tranh của TÔ-TỨ



— Bác đẽ tóc mốt gì lại nứa đầu trọc, nứa tóc bù thế này?
— Khô quá! mởi cao được nứa đầu thì anh thợ cao bị bắt
thé, đội xếp lót đi!

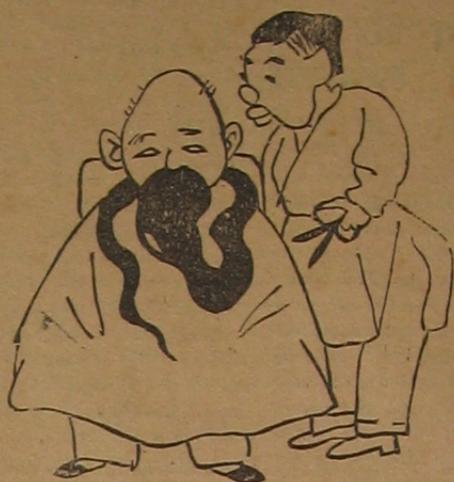


— Thưa ngài, con dao cũng như cái kéo, trước khi dùng
trên mặt ngài, đều hơ lửa trong năm phút cho chết hết vi
trùng.

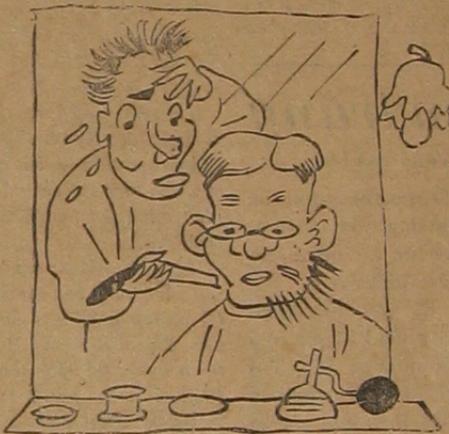
— Lúc nào bác dùng tay bóp môi tôi đẽ cao râu, nhứ hờ
ngón tay vào lửa nhé!



— Xin lỗi ngài, cái bơm nước hoa hôm nay hổng!



— Đừng cao râu, bác phó q! đẽ dài, thế này, mùa rét chả
quấn vào cõi là ấm chán, đỡ phải mua khăn quàng!



— Bầm 'ngài, thế này thi đèn kiếp nào cao xong! Râu ngài
mọc tốt quá! Từ sáng đèn giờ, cứ cao bên này, thì phía
râu đã cao nhẵn bên kia, lại bắt đầu mọc tua tua rồi!



— Khách hàng rùng mình nghĩ : Thôi chết! Chinh thắng thợ
cao này là thẳng bị mình phang cho thanh cùi ở dưới Xóm
hòm nọ!

SỰ TRANG ĐIỂM CỦA CÁC BÀ CÓ CAN HỘ ĐẾN VIỆC GIAO DỊCH QUỐC TẾ

CÁC nhà khoa học bên Mỹ đang nghiên cứu đến bộ phận của các bà. Trong số những điều họ tìm thấy, có điều nhận xét này: các bà người Mỹ mỗi năm tiêu thụ 589.103.000 túi lụa. Nhưng tất cả làm bằng lụa, và số lụa để trữ không được bền lâu, và các nhà dệt lụa ở Mỹ, mỗi năm phải trả 100.000.000 bảng Anh tiền ngay (mỗi bảng đắt 16,17 đồng bạc ta). Như vậy mỗi năm phải trả Nhật bản vào chừng non 20 triệu đồng tiền ta, và với số tiền này Nhật bản mua súng đạn để tiêu vào việc chiến tranh với Tàu.

Những nhà khoa học ấy lại tìm ra nhiều điều khác nữa. Rằng các bà người Anh cũng thích túi lụa như các bà người Mỹ, và có hơn hai trăm triệu dân bà ở Âu châu cũng

thích đeo túi lụa nếu họ có thể mua được.

Nhưng — như các bà đã biết — túi lụa cứ xô độ vài lần thì thường hay rách to, thành thử việc bỏ túi cho một bộ phận đẹp là một công việc trang điểm đắt nhất trong các công việc trang điểm của đàn bà. Các nhà khoa học Mỹ bèn tìm cách đổi thay đổi tình thế ấy,

Họ tìm từ mười năm về trước. Gần đây, người ta đã được trông thấy cái kết quả của mười năm làm việc trong các phòng thí nghiệm kín — một đôi túi giống lụa mà lại không phải là lụa, cũng mềm và mịn màng như lụa, nhưng không phai lụa. Đó là một thứ tote se bằng cao su, bóng, than, khỉ giòi và nước trộn lẫn.

Nhưng đôi túi bằng chất mới — «nylon» — ấy là công quả lột xác của vài nhà hóa học danh tiếng nhất nước Mỹ. Những túi ấy cũng có thể và được y như túi lụa, lại không dễ rách, không dãn, không đắt bằng lụa, mà lại bền hơn ba lần.

Mất bao nhiêu công của mới tìm túi được cái chất mới ấy, và trong tháng này, ở cái nhà máy dựng lên mất 2 triệu bảng, họ đã bắt đầu quay những giường lợ Nylon đầu tiên. Vào cuối năm 1940, hơn 2 triệu cái túi sẽ dệt thành quần áo và túi.

Các nhà sáng kiến thử túi ấy nói rằng túi dệt Nylon sẽ tràn ngập cả hoàn cầu. Nhưng bà đã dùng thử qua đều tuyền bố rằng đó là một việc phát minh lớn lao nhất từ ngày làm ra ô-lô.

Hiện giờ, bắt cứ người dân bà Mỹ nào cũng đang bàn tán về túi Nylon. Cả những nhà nuôi làm Nhật bản nữa. Bởi vì nếu chất Nylon trở nên thích ứng, thì nghề làm lụa ở bên Nhật sẽ ra thế nào? Và số tote hiện nay đang xuất cảng sang Mỹ sẽ ra làm sao? Thật là lạ lùng, nếu các nhà hóa học Mỹ, tìm túi nghiên cứu 10 năm trường trong các phòng thí nghiệm, đã không những khiến cho các bà có thể để dành túi tiền trang điểm, mà lại còn làm ngừng cả một cuộc chiến tranh nữa! Vì Nhật bản sẽ khó khăn mà theo đuổi được cuộc chiến tranh ở nước Tàu, nếu không bán được túi lụa ra nước ngoài.

(Tit. Bits)

N. N. nói chuyện

(Tiếp theo trang 14)

B. B. Bất Bại — 1.) Tôi còn nhớ mướt lấm hay mướt sùi tuổi, chúng tôi đã yêu và định sẽ lấy nhau. Tôi đi học xa, người con gái ấy bị cha mẹ cố ép, đi trốn, người nhà tìm thấy, nhất định bắt lấy chồng. Rồi thay lại là em dấu người vợ hiện thời của tôi. Nay đã hóa chồng, tình lưu luân của chúng tôi vẫn còn, không thể tránh được những sự gặp gỡ luôn luôn ấy được. Tôi có nên yêu người đàn bà đã mâu tang chồng ấy không?

Yêu để an ủi, để nhắc lại những kỷ niệm hồi còn nhỏ. Làm thế nào để tránh những dị nghị ở thôn quê, nhất là chúng tôi còn trẻ.

— Câu hỏi này của ông có thể ngắn và giản dị hơn nữa nếu ông chịu khó như chúng tôi đã chịu khó trả lời ông. Việc yêu hay không thường không phải là một việc có thể suy tính trước được. Nhưng đã suy tính được, thì ông nên nghĩ xem tình yêu của ông hiện giờ có thể đem lại chút hạnh phúc nào cho người đàn bà xấu số ấy được không? Nếu không, thì cũng nên thôi đi, để người ta có một hy vọng khác. Đã làm việc gì thì chẳng cần các lời dị nghị, và nếu đã muôn tránh những lời dị nghị thì đừng làm. Chứ dấu diếm không bao giờ được.

2.) Nhiều khía cạnh khác, giờ nghe, có lẽ đây là thường thấy hình như có vật gì để trên người, nói, cử động không được, một lúc nói to hạy era mạnh thì tĩnh hẳn. Tình đất, bóng đè hay cơ quan trong người có cái gì xấu?

— Ta gọi thế là bóng đè. Do lúc ăn no nằm ngủ, da dày đè nặng lên lông, nên có cảm tưởng tê liệt thế. Còn bị bóng đè luôn luôn thì phải nghĩ là có bệnh về gan, nên đến hỏi thầy thuốc.

Sách mới

— Ái tình (analyse psychologique et médicale) của Thu-An, do Editions choisies xuất bản, giá 0p.55.

Mua eée thứ tem cũ

Đóng giấu rồi. To và nhỏ. Giá từ 1p00 đến 40p00 một trăm cái.
Biên thư: M. N. K. Hoàn village
Yên Phụ près Hanoi

Cô-tinh Ích-tho

Thuốc hoàn chuyên trị bệnh: MỘNG-TINH, DI-TINH, và HƯỢT-TINH. Thuốc làm cho êm-ái yên, không còn hơi hộp, giật mình, làm tim bớt đập mạnh. CÔ-TINH ÍCH-THO hòa huống sưa bộ âm-nang, bồi bổ bùa nhược. Bệnh MỘNG-TINH, DI-TINH nhẹ trong 1, 2 năm, uống 2 hộp CÔ-TINH ÍCH-THO là thật manh. Bệnh nặng đến HƯỢT-TINH, lâm 5, 7 năm, uống trong 5 hộp là dứt tuyệt. CÔ-TINH ÍCH-THO hay ở chỗ trị bệnh thật là, và danh tiếng chờ ở chỗ trị bệnh không bao giờ trở lại.

Chớ lầm CÔ-TINH ÍCH-THO với nhiều thứ thuốc trị bệnh DI-TINH khác chỉ làm uất-tinh, tinh không sánh đặng, để người bình thường là thuốc hay.

■ 1 hộp 1p00. Có bán khắp nơi và tại ■

Nhà thuốc VÔ-ĐÌNH-DÂN
CHOLON — SAIGON — Pnompenh — VINH

♦♦♦
Ets VẠN-HÓA

8 Rue des Camoufais — HANOI

MỘT CÔNG VIỆC LÀM HỮU-ÍCH được lương hậu Lương 10p. phụ cấp 10p. và thêm 20%.

Vì tình thế khó khăn nên lớp dạy học thuốc theo lối hàn thu của trường thuốc THUỐNG ĐỨC phải hoãn lại đến 5 Août mới khai giảng: nhân dịp hoãn lại này, nhà trường đặt thêm một ban cờ-dộng để tìm thêm học trò. Ai muốn gúp việc trong ban đó, xin coi thể lệ:

1.) Số người định lấy vào ban cờ-dộng vô hạn, nhưng mỗi phủ huyện khắp Trung Nam Bắc chỉ cần 1 đến 2 người là cùng.

2.) Công việc làm là đi cờ-dộng mời người nhập học và thu tiền hàng tháng.

3.) Mỗi tháng được hưởng lương 10p. phụ cấp tiền vắng phản trọng hạt 10p. và thêm 20%. vào số tiền thu được.

4.) Muốn làm phải ký quỹ cho nhà trường 50p. để làm tin.

5.) Hạn nhận việc chỉ đến 25 Juillet là cùng, mà ai nhận nơi nào trước thì được làm ở nơi ấy, người nhận sau dù có xin ký quỹ hơn để tránh làm nơi ấy, cũng không được.

6.) Ở xa không về được, giao dịch bằng thư từ cũng tiện, nhưng phải định tem 0p.06 để trả lời.

7.) Khi nhận làm sẽ có đủ tài liệu để tiện việc cờ-dộng. Những tài liệu và các cách cờ-dộng sẽ chắc chắn mới được đồng học trao. (Nếu mới không được đồng học trao, hàng tháng cũng vẫn được lương). Khi đi cờ-dộng sẽ có giấy riêng của nhà trường cấp cho để tiện sự thông hành.

8.) Không nhận những người không biết chữ Quốc ngữ, và giao thiệp ít hoặc vụng về.

9.) Được làm muôn thời, chỉ báo tin cho biết trước 15 hôm sẽ được lấy đủ số tiền ký quỹ ra.

Ngoài 9 điều trên ra, không có điều gì bó buộc quan hệ hơn nữa. Muốn làm xin đến tận nơi hoặc viết thư định tem 0p.06 về hỏi tại:

M. Lê - ngọc - Vũ

Giám đốc trường thuốc
THUỐNG ĐỨC

15 phố Nhà Chung (mission) Hanoi

T. B. — Tại nhà thuốc Thượn Đức đương cần mượn thêm một người thư ký kế toán và biế đánh máy chữ. Muốn làm xin đến hỏi ngay.

— Đến ngày mai.

(Còn nữa)

NHẬT-LINH

Võ đức Diên
và
Nguyễn văn Nghi
KIÉN TRÚC SƯ

8, Place Négrier
◆ HANOI — Tél. 77 ◆



DOCTEUR
NG. MANH THAN
CLINIQUE ET MATERNITÉ
CABINET MÉDICAL
49-51 Avenue du Grand-Bouddha
Téléphone 830
Médecine générale et infantile
Dermato - vénérologie
Rayons X — Rayons U. — V et I.-R
Diathermie. — Ondes Courtes
Courants Galvano — Faradiques
CONSULTATIONS
Matin : 8h. à 11h.
Soir : 3h. à 6h.

C'est écrit :

Tôt ou tard vous achèterez des chemises à col **Baleine** et **Trubénisé** chez votre chemisier spécialiste

THUAN THANH LONG
15. — Rue du Rz — Hanoi

SUCCURSALE
154 — Rue du Colon — Hanoi

Éditions choisies

Xuất bản hàng tháng
những tác phẩm hay

Đã in xong :

ái-tinh

xết theo tâm lý và y học. Ngót 200 trang giảng giải những điều quan hệ về ái-tinh. Nói rõ về say mê, cảm đỗ, khiêu dâm, hôn, tân vă trình, hai trái tuyết lê, kén vợ, kén chồng, gian lầu, thất tiết, cùng những điều cần thiết mà nam nữ thanh niên phải hiểu rõ để giữ gìn sức khỏe và gây hạnh-phúc gia đình. Chẳng phải là dâm thư, đó là một cuốn sách giày về ái-tinh, mới lạ hơn hết các sách đã có, do giáo sư Thu an soạn rất công phu. Giá 0p.55.

người, ngợm

tập truyền thần các nhân vật ở xã hội hiện tại, của Tam Lang. Giá 0p.25

đời vô định

tiểu thuyết của Phạm ngọc Khôi. Giá 0p.40

cô gái giặt sa

tiểu sử Tây Thi của Hoè Lam, Giá 0p.35

Đang in :

rượu cành chè uống mà say!

tác là tiểu-thuyết « Kin Lâu » của Nguyễn khắc Mẫn.

bức thư của người không quen

một văn phẩm kiệt tác của nhà đại văn hào Stefan Zweig, do Lan Khai dịch.

Mua sách hàng năm tác là khuyến khích nhân tài, và góp sức vào sự dựng xây chương Việt Nam. Trả tiền trước được trừ 10%, và không phải chịu trước phí.

Thư từ gửi về:

Ông NGUYỄN GIA VĨ
49, Hàng Cót — HANOI

Sây-sáp-zì

Ấy là tên mà các bạn láng cho đặt cho thuốc cường dương Quảng Tỵ (42). Thuốc bôi chế ở bên Tàu, kiến hiệu ngay tức khắc, nó giúp cho đàn ông được hoàn toàn mãn nguyện trong việc giao tình. Rất có ích cho những người bị liệt dương, di tinh, mộng tinh. Mỗi lọ giá 1p. Gửi linh hóa giao ngán

dào-lập

57, Hàng Gai, Hanoi

Kính Thuốc

Kính hiệu **Filocros** là hàng tốt nhất để di ngoài nắng, giá từ 4p. trở lên. Bán đủ thứ kính lão (viễn thị) và cận thị. Có nhiều kiểu gọng nhựa, gọng kẽm, gọng vàng rất đẹp và chắc chắn. Có máy lắp mắt kính và chữa gọng kính.

Gửi linh hóa giao ngán

dào lập

87, Hàng Gai, Hanoi

Soir de Capri

48, FERBLANTIER
◆ HANOI ◆

Mat dẹp nhu' xuân
Ngày xuân về mặt muôn tươi đẹp rực-rỡ, nên sửa điện, da sẽ không bao giờ hư như : ně bắt gió, bắt nắng, giàm săn, to da, v. v...

aimo'my vien
Nên mua máy uốn tóc : 100p.—200p.—400.— đến 1800p. — Máy điện Rayon Violet ; 80p.— 150p. Máy sấy tóc : 25p.— 350p.— Máy uốn lông mi : 0p.90 — 12p.00 Máy điện Máy điện Massage (soa nán) : 9p.— 45p.— 240p. — Máy làm nở vú (ngực đàn bà) 40p.— 380p. Máy điện kẹp mũi làm dọc circa 485p.— tondeuse điện : 70p.— Douche pul-

M Y
VIEN
AMY



Thân đều, ngực (vú) nở, dáng đi đẹp. Chỉ dùm điểm-trang giữ gìn các lối lịch sự. Giá sửa từ MỘT ĐÔNG. Răng đen, trắng. Uốn ruộm tóc.

MY VIEN AMY 26 Hàng Than Hanoi

hiệu hot tóc ?

vérificateur điện 60p. — Vibro Masseur Standart 18p. — Kim uốn tóc thường : 1p.80— 9p.50 — Thuốc uốn tóc permanence : 1p.— 2p.— 3p. Purma (fabrication américaine) làm lông mi dài cong Nếu mua máy, xin dậy cách làm cần thận, chắc chắn. Amy dài-lý các máy sửa đẹp Pháp — Anh — Mỹ